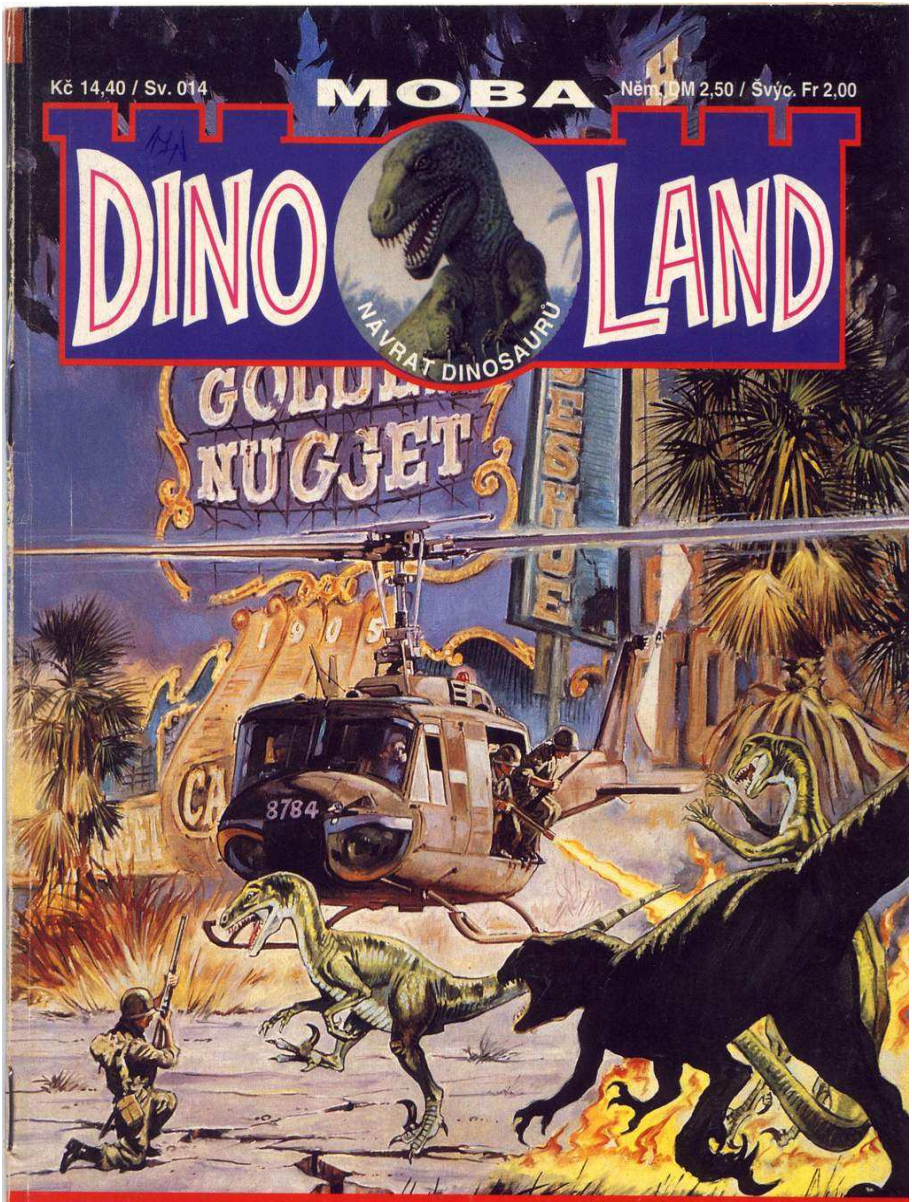
Kč 14,40 / Sv. 014 MOBA Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

DINO LAND

NÁVRAT DINOSAURŮ

OPERACE EXODUS

Manfred Weinland

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 13-94

Las Vegas doby křídové vypadalo jako scéna z morbidního snu nějakého šílence.

Nikdy předtím si Littlecloud jasněji neuvědomil, v jak hrozném stavu se město nachází. Chátralo a rozpadalo se přímo před očima. Apač pátral po dětech, které se ztratily už dopoledne a stále nebyly k nalezení. A pátrání ho zavedlo i do blízkosti kdysi honosného Las Vegas Strips, tonoucího dnes v troskách. Bylo to necelou míli od osady, kterou si vybudovali lidé až tady v pravěku…

Osada ležela v boční ulici s bývalým parkem, který byl společným úsilím proměněn v ornou půdu a představoval významný krok k autonomii, o kterou usilovali.

Během pěti let po katastrofě se vůbec leccos hnulo kupředu. A přece měl Littlecloud stále častěji děsivý dojem, že všechno se řítí do ještě větší spouště, než jakou byla ta, která je pouze přenesla sto dvacet milionů let do minulosti.

Tak třeba tu byla ta obloha – už několik dnů apokalypticky zbarvená. Podivně nachový odstín, jímž se pokryla, naháněl lidem strach, protože přítomnost neustálého smrtelného nebezpečí způsobila, že byli mnohem citlivější na změny ve svém okolí.

A pak stále častější srážky s dravými dinosaury, kteří představovali pro kolonii trvalé nebezpečí.

Zpočátku nic takového nebylo. Dominantní živočišný druh té doby se Las Vegas spíše vyhýbal. Zvědaví jednotlivci sice tu a tam našli cestu ruinami, ale vcelku mělo město na dinosaury spíše odstrašující účinek, než aby je přitahovalo.

V posledních týdnech se však všechno radikálně změnilo. Bylo téměř strašidelné, jakou magnetickou silou přitahovalo dinosaury ne snad Las Vegas jako celek, ale zcela jasně právě tato jediná ulice. Živočišné druhy, které nebyly známé jako příliš družné, se náhle spojily a podnikaly společné útoky proti lidem.

Při těchto útocích bylo zničeno a odvlečeno veškeré zvířectvo – zkrocení Ornithomimidi, podobní pštrosům. Byla to tvrdá rána pro ty, kteří věřili ve stabilní pozitivní trend vývoje.

Littlecloud se zastavil. Krátce předtím, než vyrazil, přišlo hlášení, že jsou pohřešováni dva z Mainlandových vojáků. Vydali se na průzkum – stejně jako on – pěšky, a naznačili, že možná našli stopu dětí. Pak se najednou rádiové spojení přerušilo a oni už nestačili udat polohu. Od té chvíle se tedy pátralo nejen po dětech, ale i po nich dvou.

Littlecloud ustaraným pohledem přelétl krátce oblohu. Větší pozornost věnoval tomu, co se odehrávalo přímo před jeho očima. Téměř celou cestu kráčel středem ulice, na níž z rozpraskaného asfaltového koberce všude vyrážely podivuhodné rostliny.

Už si zvykl na leccos, ale na něco přece jen ne. Pro Littleclouda bylo třeba pořád ještě problematické představit si, že už se nikdy nevrátí tam, kde se narodil. A odkud pocházeli jeho předkové. Doslova se mu svíral žaludek, když si představil, že podivnou hrou osudu je v podstatě vůbec prvním Indiánem, který vkročil na tuto budoucí indiánskou půdu – a připadalo mu to téměř jako hřích.

A spousty lidí trápily jiné – a přesto svým způsobeni podobné myšlenky. O Nadě to věděl docela jistě. U něj to bylo o to horší, že se vždycky cítil jako člověk velice úzce spjatý s přírodou, což zřejmě souviselo s jeho původem. V poslední době cítil, že je od přírody odtržen, a to se mu ještě nikdy nestalo. Jako by ho izolovala nějaká neviditelná, velice jemná vrstvička. Všechno vnímal podivně nejasně a tlumeně.

Nehovořil o tom zatím s nikým ani s Naďou, a některé dny si to ani neuvědomoval. Možná se jednalo o zvyk. Ale dnes, právě v této chvíli, to bylo zlé. Téměř nesnesitelné.

Littlecloud zvedl volnou ruku a zastínil si oči proti nepřirozenému světlu, které dopadalo na rovněž nepřirozeně proměněné město.

Nikdy jsme se neměli ocitnout v prostředí, proti němuž nemůžeme bojovat. Tahle doba nás nenávidí!

Už několik dní mu vrtala hlavou tato neodbytná myšlenka. Při návštěvě nemocnice, kde ležela Naďa, došlo k náhodné debatě s doktorem Williamsem. Lékař při ní přirovnal svět k živému organismu, do něhož pronikla cizí tělesa – lidé – proti nimž teď nastupovaly do boje stále častěji a se stále větší silou obranné mechanismy. S cílem cizí tělesa vyhnat nebo je docela zničit…

Možná to byl příliš abstraktní způsob uvažování. Ale nedalo se popřít, že planeta se skutečně brání.

Lidé manipulovali s časem a teď přichází odplata!

Littlecloud zabloudil pohledem tam, kde se ve vzdálenosti několika mil tyčily do výše věže McCarranova letiště. Na přistávací ploše, která sehrála hlavní roli při bleskové evakuaci města, nestálo už jediné letadlo. Daleko na severu bylo ještě jedno letiště, které skýtalo stejně osiřelý pohled.

Littlecloudovu pozornost náhle vyvolal prudký hluk.

Vítr sem zavál změť zvuků, která připomínala dětské hlasy.

Apač, kterému kamarádi přezdívali Red, přidal do kroku a zamířil k Caesars Palace, k čemusi, co bylo kdysi velmi obvyklou směsí přepychové restaurace a herního kasina.

I z dálky bylo vidět na fasádě paláce hýřícího pastelovými barvami veliké pukliny, kterých využily popínavé rostliny, šplhaly se po nich vzhůru a zahalily budovu do hrozivě vypadajícího zeleného příkrovu. Téměř všechna okna byla rozbitá. A i do oněch stinných děr se pak vecpaly výhonky rostlin a ztratily se za zdmi.

Littlecloud potlačil nepříjemný pocit, který v něm ten pohled vzbuzoval. V osadě se jim podařilo zastavit postup vegetace celkem dobře, ale převážné části města se zmocnila flóra a zdálo se, jako by s určitým zpožděním začala útočit i ona. Zajímavé ovšem bylo, že dinosauři útočili s větším náporem právě tam, kde lidé potlačili ony podivuhodné rostliny mezozoika.

Zbraň – M13 z armádního skladu – mu dnes ještě méně než obvykle dokázala vsugerovat pocit bezpečí. Když Littlecloud vešel pod roztrhaný látkový přístřešek hotelu a dostal se tak do stínu, pomyslel si, že tohle není svět pro děti. Možná i v tomto směru příliš podlehli iluzím. Domníval se, že důvodem ke zplození dětí bylo v mnoha případech přání vnést alespoň trochu normálnosti do prostředí, které nebylo určeno pro lidi. A které pro ně nebude vhodné ani po sebevětším vynaloženém úsilí.

Myslí mu prolétla další, palčivá myšlenka, která souvisela se Stevenem Greenem a jeho sebevraždou. Ta všechny šokovala. Nikdo netušil, proč člověk, který je všechny zachránil před jistou smrtí, sáhl k takovému činu. Právě on. Ale možná, že jen dříve pochopil, kam nutně povede cesta všech, kteří se ocitli v pravěku, a vyvodil z toho důsledky…

Společné soužití vedlo k tomu, že i Littlecloud a Naďa uvažovali o případném potomstvu. Naďa byla pro, on spíše proti, aniž by si dosud jasně uvědomoval důvody.

Jedním si však byl naprosto jist: nesdílel absurdní sen některých fantastů o tom, že by tady mohli položit základy příštího lidského pokolení. Všichni měli odpovědnost vůči budoucnosti.

Připravil zbraň k výstřelu a pomalu se blížil k otevřeným dveřím, vedoucím do zničené hotelové haly.

Rostliny tam bujely i na nejnemožnějších místech. Draly se z roztrhaných čalounů křesel nebo z přihrádek v recepci, kde se kdysi nechávaly dobré či špatné zprávy pro dobré či špatné hosty.

Littlecloud si ještě velice dobře pamatoval, že si jako chlapec nedokázal představit, že kdesi v jihoamerické džungli se mohou skrývat celá dosud neobjevená města rozvinutých kultur. Bylo pro něj nepochopitelné, jak mohly rostliny pohltit obrovské zastavěné plochy a docela je skrýt před lidskými zraky.

Teď už tedy věděl, že to je možné.

Denně se stával svědkem toho, že se něco podobného mohlo stát i v mnohem kratší době…

Hlasy zesílily. Nechal se jimi vést.

Byly to jednoznačně dětské hlasy!

Littlecloud kráčel rychleji. Kromě něj se podílel na pátrání po zmizelých dětech každý zdravý dospělý. Nikdo nevěděl, proč děti daly svému náhradnímu učiteli uspávací prostředek. Jako rošťácký kousek jim tohle rozhodně neprojde!

Littlecloud byl patrně jediným, kdo se vydal pátrat sám. Ani si o tom pořádně nepopovídal s Mainlandem. Ten měl dost starostí s koordinací rozptýlených pátracích skupin a s uklidňováním rozčilených rodičů.

Čím více se Littlecloud přibližoval ke zdroji zvuku, tím si byl jistější, že je na správné stopě.

Bingo! napadlo ho. Když zahnul k výtahům, jež byly podle očekávání v ubohém stavu, vnitřní napětí bezděky povolilo. Před sebou spatřil děti.

„…taky… jste ale sprostí…“

Littlecloud by ten hlas, který k němu donesl průvan, poznal kdykoliv.

„…zlý Jasper… zlý Jasper…“

Před několika dny už jednou všichni zažili kvůli výstřelku právě tohoto hocha náramný strach.

Hned vedle výtahů vedly na schodiště pootevřené dveře. Littlecloud je otevřel dokořán. Tam, odkud přicházely dětské hlasy, byla naprostá tma.

Vytáhl si z kapsy bundy baterku a pokoušel se vžít do motivů a mentality tří až čtyřletých dětí. Město pro ně muselo být nesmírně přitažlivé. Bylo to pro ně obrovské hřiště. Jenže k jejich výchově pat-

řilo, že byly neustále upozorňovány na nebezpečí, které tady číhá.

Kromě dinosaurů se tu pořád ještě potloukala pochybná individua, která se s úspěchem vyhnula jakémukoliv přizpůsobení. Vyděděnci. I oni představovali pro děti skryté nebezpečí. Dětem se muselo přísně zakázat nepřehrabovat se v tajemných pozůstatcích civilizace, kterou nikdy nezažily jako fungující.

Littlecloud stoupal ve sporém světle baterky po schodech nahoru… Snažil se nezpůsobit hluk, i když věděl, že světlo ho stejně brzy prozradí.

Hlasy byly stále hlasitější a vzrušenější. Kromě toho bylo ve vzduchu najednou cítit jakýsi nepříjemný zápach. Na konci schodiště zesílil v takový puch, že Littlecloud nechápal, proč se děti zdržovaly právě tady. Svit baterky ozářil dveře nalevo a napravo chodby. Jedny z nich byly pootevřené.

Za nimi se ozvala věta, která Littleclouda zarazila.

„…nemůžeme riskovat," řekl Mainland.

Mainland? Změť hlasů za poručíkovým hlasem zněla jako sbor.

„Paule?"

Littleclouda cosi přinutilo, aby zbraň sevřel ještě pevněji. Baterku držel v zubech, takže měl obě ruce volné.

Mainland neodpovídal.

„Jo, pojď sem, sežeň mi to…" řekla jakási žena.

Littlecloud měl dojem, jako by se mu stažený žaludek najednou proměnil v divokou anakondu.

Potichu proklouzl ke dveřím. Při každém kroku tancoval po stěnách a po podlaze paprsek světla. Jen strop byl příliš vysoko. Odtamtud ho tížila jako ohromný polštář tma. Těsně před prahem najednou zaklonil hlavu, protože měl dojem, že na něj něco shora padá. Ale byl to jen pocit. Nebylo tam nic než betonový strop natřený na šedo.

Dětský hlas naříkal: „…strach… mám strach…!"

Krok přede dveřmi se Littlecloud opět zastavil. Sám nevěděl proč. Bylo jen jediné vysvětlení: Mainland a ostatní našli děti těsně před ním!

Ale sotva takto sám sebe uklidnil, ztuhl, protože zaregistroval na zemi pohyb. Cosi se táhlo dovnitř – cosi, co Littlecloudovi připadalo jako lidská ruka.

Co se to tady, k čertu, děje?

Hlasy náhle zmlkly a nastalo nesnesitelné ticho.

„Paule?“

To, že Mainland neodpovídal, mělo svůj důvod. Ale jaký?

Littlecloud přistoupil s odjištěnou zbraní ke dveřím.

Tím, co v téže chvíli zaznělo z místnosti za nimi, mu ztuhla krev v žilách.

„…nic se mu nestane,“ řekl Littlecloud. Littlecloud?

DINOLAND – jindy

Profesor Carl Schneider se otřásl, když odtrhl pohled od houštiny za plotem a od hemžení v něm. Zamyšleně vstoupil do stanice, která se vypínala z pralesa jako nádor z oceli, skla a plastů. Dávno už nevyvolávala pocit absolutního bezpečí.

Nad vykáceným kusem lesa se rozprostíralo nachově zbarvené nebe. Takováto obloha připomínala Schneiderovi dřívější zážitek, na který nedokázal zapomenout ani když se za ním zavřely dveře a pohltily ho nekonečné chodby zalité dnem i nocí chladným bílým světlem zářivek.

„Profesore…“

„…zvolal profesor,“ odpověděl Schneider sarkasticky. Hned totiž pochopil, kdo to k němu pospíchá z bočního traktu: profesor Sondstrup, prakticky stále ještě vědecký velitel stanice v DINOLANDU. Objektivně vzato ho ovšem Pounder zbavil také veškerých plných mocí, tak, jak to udělal se Schneiderem.

„Musím s vámi mluvit!“ Sondstrup měl na sobě obligátní bílý plášť. Na vysokém čele se mu perlily kapky potu, které jen dokazovaly vnitřní neklid zapáleného vědce.,

Schneider oddělil myšlenku na to, co právě viděl, imaginárním skalpelem a uložil ji do sektoru svého mozku, odkud ji bude moci kdykoliv zase vyvolat. „To už děláte,“ řekl, a nedbal na to, že Sondstrup nebyl právě příznivcem rozmarných komentářů.

Odpověď také podle toho vypadala. „Nemyslím, že je vhodná doba na to, abychom vtipkovali.“

Schneider si krátce zkusil, jak mu sedí pásek s buddhistickými mo-

tivy, kterým měl svázanou divokou hřívu vlasů. Pásek seděl dokonale, jako vždy, a Sondstrup ho znal příliš dobře, než aby se nechal chováním tohoto vědce, který připomínal zestárlého příslušníka hnutí hippie, vyprovokovat.

„Tak už spusťte," vyzval ho Schneider s povzdechnutím. Neprozradil, jak to vypadá v jeho nitru, protože nemělo smysl demoralizovat i Sondstrupa. „Oč jde? Co vás pálí? Je to kvůli té obloze, která vypadá, jako by nám každou chvíli chtěla spadnout na hlavu?"

Sondstrup to ledabyle popřel. Měl prosebný pohled, který chtěl říci: Mluvte tišeji! Schneider mu vyhověl, ačkoliv si nedovedl představit, že by se jejich situace mohla ještě zhoršit. Nechal se odvést do volné místnosti, která podezřele připomínala skladiště nepotřebných věcí. Pravděpodobně to vyžadovalo hodně odvahy, aby jeho kolega dokázal otočit vypínačem a rozsvítit.

„No tak?" naléhal Schneider.

„Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat," řekl Sondstrup poněkud uraženě. „Kdybych to byl věděl…"

„Co?" zeptal se Schneider. „Co by mě mělo zajímat?"

Sondstrup ztišil hlas. Se spikleneckým výrazem ve tváři řekl: „Pounder něco chystá."

Schneider se matně pousmál. „To je mi ale náramná novina. Jestli máte na mysli to svinstvo s dětmi…"

Sondstrup zaváhal. „Byl jsem svědkem rozhovoru s vysoce postavenými vojáky. Šlo o Pounderovo pátrání po tom klukovi."

Schneider přikývl. „Víme, že je posedlý utkvělou představou, že by tady někde mohl najít toho chlapce, který mě odtáhl do pravěku a…"

„Podle toho, co jsem ovšem slyšel já," přerušil ho Sondstrup uštvanými tónem, „jde o akci mimo DINOLAND. Pounder se vydává na lov!"

„Co tím chcete říci?"

„Vypadalo to, jako by chtěl někoho… no… jako by chtěl poslat vojáky do minulosti."

Schneider potřeboval chvíli, než pochopil.

„Vím, že máme svázané ruce," pokračoval mezitím Sondstrup. „Proto jsem vám to chtěl říci."

Schneider se zase vzpamatoval. „Víte vy vůbec, co říkáte? Musíme se bezpodmínečně postarat o to, aby to Pounderovi někdo zatrhl! Nevěřím, že by Washington kryl takovéto akce! Musíme najít nějakou

možnost, jak jim dát vědět… Už si dovolil leccos, ale tohle je přece hrozné!“

Sondstrupa se zmocnilo zoufalství a nerozpakoval se ho projevit. „Jak se nám to může podařit? Ten to nikdy nedovolí! Na vlastní kůži jste poznal, jak nekompromisně dokáže postupovat, aby prosadil vlastní cíle. Jen tak tam zatelefonovat, to přece nejde. Aparáty v ubikacích jsou určeny výhradně pro interní komunikaci. Všechno, co jde ven, podléhá cenzuře! Bez Pounderova schválení nejde vůbec nic. A ten udělá cokoliv, aby nám zabránil informovat rozhodující místa!“

Schneider to neviděl tak černě. „Na něco přijdeme. Jsou přece přenosné telefony…. Obstarejte mi nějaký. V porovnání se mnou se můžete pohybovat přece jen relativně volně!“

„Zatím.“ Sondstrup zbledl. „Jestli to odposlechnou, dá nás Pounder podle stanného práva zastřelit! Oba! Víte, že nepřeháním…“

„Obstarejte mi ho!“ řekl Schneider naléhavě. Věděl, že Sondstrup není žádným hrdinou, ale na to teď nemohl brát ohled.

Sondstrup dlouho váhal, než přikývl.

Postupně vyšli z místnosti.

Nikdo je neviděl.

Schneider se okamžitě vrátil do svého příbytku. Když chtěl odemknout, zjistil, že dveře vůbec nejsou uzamčeny, ačkoliv je nikdy nenechával otevřené. S trpkým pocitem vešel.

„Poundere!“ zavrčel, když si všiml nezvaného návštěvníka. „To je zajímavé, že teď se už ani nesnažíte zachovávat slušnost! Termín soukromí už jste zřejmě ze svého slovníku vyškrtl, že…?“

Demonstrativně podržel dveře otevřené, ale Pounder nezareagoval. Stál před obrázky, do kterých mu nic nebylo. Schneider shrnul milníky svého života do série fotografií, které teď visely zarámované vedle nástěnky.

„Máte děti,“ řekl Pounder zdánlivě bez souvislosti „Věděl jsem, že jste rozvedený, ale že máte děti…“

„Okamžitě odejděte!“ Poslední setkání leželo Schneiderovi v žaludku více, než se domníval.

Pounderovo mlčenlivé okukování bylo tak dotěrné, jako by hned vyřkl nahlas nějaký soud. Vteřiny ubíhaly. Nakonec řekl: „Zapomeňte na tu naši malou hádku. Pracujeme ruku v ruce…“

Schneiderovi bylo jasné, že jestli na to teď nepřistoupí, zřejmě nadobro přerve jakoukoliv spolupráci. Přesto znovu ukázal na dveře.

„Běžte! Mezi námi není jen hádka. Je to naprosto odlišný názor na morálku!“

Uvažoval, jestli se má zmínit o tom, co se dozvěděl od Sondstrupa, ale rozhodl se, že to neudělá.

Pounderova postava – už i beztak nelidsky hutná, jako by ještě o trochu více zesílila. „Dopouštíte se obrovské chyby…“

„Mou největší chybou bylo, že jsem se dal najmout do vašich služeb a nechal se zneužívat!“

„Zneužívat… Pokud narážíte na projekt LAURIN…“

„Zmizte už konečně!“

Když náhle generál uposlechl, zanechalo to nedobrý pocit.

Po jeho odchodu z místnosti sice Schneider začal opět dýchat volněji, ale nebyl si jist, zda jednal moudře. Možná měl přistoupit na Pounderovu nabídku alespoň naoko.

Jenže teď už bylo pozdě.

Zamyšleně přistoupil k oknu a pohlédl ven. Přitom si všiml něčeho, co mu ovšem vzhledem k ostatním problémům takřka neproniklo do vědomí.

Předtím tolik strašidelná obloha nad Nevadou byla opět jako dříve.

Nádherně modrá.

Po nachovém zbarvení nebylo ani stopy…

Las Vegas

Littlecloudovi připadalo, že se kolem něj chodba stáhla jako vnitřnosti nějakého živého netvora.

Apač se ještě docela nevzpamatoval z toho, že za prahem se ozval jeho vlastní hlas, když tu k němu ze dveří vyšly nelidské stíny.

Instinktivně uskočil stranou. Přitom bezradně přihlížel, jak mu z úst vyklouzla baterka. Dopadla před ním na kamennou podlahu a odkutálela se z jeho dosahu.

Ale svítila dál. A to byl zázrak, proti němuž Littlecloud neměl sebemenších námitek. Malounký zbytek světla nemohl k účelu přežití být na škodu. Opět instinktivně sevřel ukazovák a třikrát rychle za

sebou vypálil na to, co se k němu plazilo jako výsledek nezdařeného genového experimentu. Hrnuly se k němu tříprsté paťáty ostré jako břitvy, rohovité čelisti tvaru zobanu, které byly roztažené jako čelisti mohutné pasti na medvědy!

Littlecloud zmateně zamrkal. Jedna ze tří odražených kulek mu prolétla přímo před očima a téměř mu popálila pokožku. Ani jedna z kulek nepronikla pancířem toho netvora. Ani jediná!

„Polib mne, Rede, prosím tě, polib mě!“ zněl sladký Nadin hlas z odporného zobákovitého chřtánu toho netvora. V místnosti za ním štěbetaly dětské hlasy. Mezi ně se mísilo několik dospělých

Bylo to groteskní. Littlecloud už vůbec nic nechápal. Ale jednal jako robot. Pořád ještě se krčil na zemi a teď si upravil M13 na podepřeném lokti. Matné světlo baterky, která se odkutálela, mu pomohlo najít cíl.

Na chvíli si uvědomil, jak těsně vedle sebe existuje štěstí a neštěstí, přežití nebo zánik. Kdyby se předtím baterka rozbila, neměl by teď sebemenší šanci… Stiskl spoušť.

Popelavě šedý netvor šířící kolem sebe bestiální výpary, nevypadal příliš obratně, ale pohyboval se s vytrvalostí parního válce. Čtvrtá kulka pronikla do chřtánu a natropila v něm velkou spoušť. Kolos však nezastavila. To, co vypadalo jako kůže, pod kterou se dalo vytušit vlnění mohutných svalů, bylo pokryto malými překrývajícími se neproniknutelnými rohovitými destičkami, které chránily tělo asi stejné jako středověké drátěné košile: jen otevřený chřtán byl zřejmě zranitelný, ale bylo stále sporné, jestli má nervy! Ztrátu poloviny horní čelisti nedoprovodilo jediné bolestivé zasténání. Jen hlas tím utrpěl. Naďa teď promlouvala spíš jako bezzubá stařena: „Miláááčku…!“

Celou hrůzostrašnou scénu ukončila až série výstřelů. Littlecloud se převalil stranou, kde ležela baterka, a zamířil její světlo na mrtvolu jednoho z nejpodivnějších dinosaurů, jaké kdy spatřil.

Hlasy vycházející ze sklepa se změnily. Připomínaly teď spíše úpěnlivě žadonící a vzlykající osoby. Littlecloud se toporně vydal ke dveřím. Náboje v zásobníku mu dodávaly pocit, že situaci zvládne.

Baterku držel v levé ruce přitisknutou k hlavni zbraně. Hlaveň tedy sledovala každý pohyb světelného paprsku. Mléčné světlo putovalo po zemi a zastavilo se na těle hrozně zřízeného vojáka. Jeho zohyzděný kamarád ležel o několik kroků dál.

Littlecloud potlačil vše, co v něm tento objev vyvolal, a obrátil se k

hnízdům.

Byla přilepena jako obrovitá vlaštovčí hnízda na protější stěně a zdálo se, že je drží pohromadě malta, špína a natrávené tělesné šťávy. V jednom z těch hnízd se to hemžilo jako v mraveništi. Tisíce malých napodobenin právě skoleného netvora vystrkovaly hladově do výšky ještě sice nedokonalé, ale už krvelačné zobáčky a žvatlaly přitom lidskými hlasy, které Littlecloud většinou znal…

Zřejmě narušil jejich krmení.

Několik vteřin na sebe nechal tu scénu působit. Ještěrům, kteří vypadali jako kříženci nějakého štěněte a Rhinocera, dal v duchu jméno Papouchosauři.

Pak je všechny postřílel.

U mrtvého vojáka našel fungující vysílačku, se kterou se pak vrátil nahoru. Dal zprávu Mainlandovi a dozvěděl se, že děti pořád ještě nebyly nalezeny.

Mainland byl nejprve šokován, a pak zněl jeho hlas nevěřícně, když se zeptal: „Ty si myslíš, že těmi dětskými hlasy vlákali naše vojáky dovnitř, aby matka mohla mláďata nakrmit…?“

„Nebo otec,“ doplnil puntičkářsky Littlecloud. „Neměl jsem čas zjistit pohlaví.“

„Znamená to, že by ještě někde mohl pobíhat dospělý exemplář?“

„Bude lepší, když s tím budeme počítat.“

Mainland chvíli mlčel. Pak řekl: „Naštěstí nebyla ta mláďata okřídlená…“

„Tahle ne,“ odvětil Littlecloud. „Ale ostatní hnízda byla prázdná. Někdo nás také musel špehovat, aby napodobil naši řeč. Počítejme raději od nynějška s tím, že nejsme sami, jestliže si myslíme, že jsme v bytech v bezpečí.“

„To je nesmysl!“ vydechl Mainland.

„Neměli bychom zavírat oči. Možná se jako krysy dokážou propracovat odpadovým potrubím. Jsou neviditelní a všudypřítomní…“

„Přestaň mi s tím hororem nahánět hrůzu! Proč jsme tedy na ně nenarazili dřív?“

Littlecloud pokrčil rameny. Na obzoru stálo rudé slunce a krvavě postupně zapadalo.

„Protože všechno je jiné než dřív. A protože jsou zřejmě chytří,“ řekl téměř zamyšleně. „Chytří a plaší. Zrovna jako krysy.“

Mainland upustil od dalších komentářů. Slíbil, že pošle pro mrtvé

auto. Littlecloud počkal, až muži přijeli. Ukázal jim, kde kamarády najdou. Nabídku, aby se s nimi vrátil vozem zpět, odmítl. Místo toho ještě před návratem do osady prohledal okolí. Než zamířil k hlavnímu velitelství, zaskočil se podívat za Naďou do nemocnice.

Krásná tmavovlasá žena, do níž se vzápětí poté, co se tady před dvěma lety objevila, zamiloval až po uši, tady byla dobrovolně. Doufala totiž, že doktor Williams by mohl zjistit důvod, proč zase začala reagovat na časové skoky tak silnými záchvaty. Krátce předtím, než opustila přítomnost (nebo budoucnost – jak se to vezme) byla několik minut klinicky mrtvá. Podařilo se ji opět přivést k životu, ale od té doby byly její smysly neuvěřitelně citlivé.

Měla jakousi anténu registrující energii, která se při časových skocích uvolňovala. Cítila, kdy taková událost probíhala, ale to ještě nebylo vše. Velice tím také trpěla. Spektrum toho, co při takovém skoku mohla prožívat, sahalo od návalu nevolnosti až po hluboké bezvědomí – záleželo to vždy na síle skoku. Několikrát vznikly dost choulostivé situace, protože Naďa se v rozhodujících chvílích přestala ovládat. Nikdo – ani Green, který se tím dlouhou dobu zabýval – jí doposud nedokázal pomoci. Doktor Williams se momentálně pokoušel vysvětlit ten fenomén pomocí neurologických metod. Ale i v tomto směru zůstala celá řada pokusů bezvýsledná.

„Pořád nic?“ pozdravila Littleclouda po letmém objetí.

„Ne,“ řekl a vyprávěl, co se mu stalo.

Jen krátce užasla. „Brzy bude noc,“ řekla. „Těm malým se může venku stát všechno možné! Kempfer měl na ně dávat větší pozor. On si…“

„Nezačínej zase, už ho neobviňuj. Ten chlapík už i beztak dost trpí. Ti malí, jak jim hezky říkáš, mu přece dali pořádnou ránu pod pás! Jasper, to kvítko! Docela si dovedu představit, že za tím vším vězí právě on…“

Naďa na něho skepticky pohlédla. „Nejde mi to k těm dětem,“ namítla. „Nevím, jak to mám říct, ale… Mají docela jinou morálku než my. Občas mi připadá, že jsou daleko vyzrálejší než my…“ Sevřela rty. „Vím, že to zní bláznivě, ale…“

„Vůbec to nezní bláznivě. Vím, co myslíš. Kdo se jim podívá do očí, připadá si občas dost omezený.“

„To je tvrdě řečeno.“

„Tvrdě,“ souhlasil Littlecloud.

Hovořil pak ještě chvíli o osobních věcech a pokoušel se Naďu povzbudit. Její myšlenky ovšem pořád odbíhaly k dětem.

Naďa na něj téměř naléhala, aby pokračoval v pátrání. „Jestli se do toho nepustíš teď hned, udělám to já!“

Nemusel příliš přemýšlet, aby mu došlo, že to myslí vážně. Rozhodl se pro menší zlo a uposlechl.

Ale děti zůstaly i po setmění i po celou následující noc nezvěstné. Postupně začali nejen rodiče počítat s nejhorším…

DINOLAND

Pounder spočinul pohledem na člověku, jemuž chtěl dát poukaz na cestu do doby křídové. „Souhlasíte s podmínkami? Potřebuju jen lidi, kteří vloží do věci celé srdce!“

„Už jsem měl horší nabídky,“ řekl Ben Kenya nedotčený generálovým patosem.

Pounder se pokoušel zjistit, co se odehrává v hlavě tohohle uniformovaného obra s hodností plukovníka. Nepodařilo se mu to tak docela, ale bylo málo času. Ještě nevrlejší byl, když si uvědomil, že Kenya ho sleduje stejně zkoumavým pohledem.

„Mohla by to být cesta bez návratu,“ řekl generál.

„Nemám co ztratit,“ usmál se Kenya. Usmál se bez sebemenšího náznaku veselí. „To přece zrovna vám vysvětlovat nemusím.“

Pounder vstal od stolu. Nepřímé, klinicky sterilní osvětlení prozařovalo nejen každý kout místnosti bez oken, ale i každičký záhyb jeho rozbrázděné tváře. Zastavil se před mapou, která znázorňovala oblast kolem Las Vegas před katastrofou.

„Operace Exodus,“ řekl opět nechtěně apaticky, „by mohla zahájit novou epochu. Mohla by znamenat průlom. Kromě spousty jiných věcí by mohla znamenat záchranu pro všechny lidi, kteří se dostali do pravěku – ale nemůžete čekat, že vás přijmou s otevřenou náručí.“

„O tom jsme už hovořili,“ přikývl Kenya provokativně líným gestem. „Dost podrobně.“

„Pak tedy víte také, že vaše úloha se zatím pohybuje v… nazvěme

to… ne docela čisté právní oblasti…“

„Honorář už byl poukázán,“ řekl Kenya. „Přesvědčil jsem se o aktuálním stavu konta, z něhož bude moci čerpat má rodina, ať už se vrátím, či ne. Zbytek mě v tuto chvíli nezajímá.“

„Takhle smýšlejí všichni?“

„Je jedno, co si myslí. Rozhodli se jako já. Teď už nelze couvnout!“

Pounder spokojeně přikývl. Vyhledal pouze lidi s rodinami. U nich mohl nejspíše očekávat loajalitu.

„Tak a teď jděte. Pokud se ještě někdy setkáme, bude to znamenat, že jste měli úspěch. S tím můžeme počítat…“

Ben Kenya odešel z místnosti bez obvyklého vojenského pozdravu.

Pounder i to akceptoval. Smířil by se se vším, kdyby jednotka, kterou posílá do minulosti, splnila svůj úkol a dokázala se vrátit zpět.

Pak by byl vítězem.

Heslo, podle něhož děti znamenají budoucnost, bral doslova.

Schneider dostal šanci tak rychle, že ho to samotného zaskočilo.

„Kde se vám to podařilo tak rychle sehnat?“ zeptal se a svíral v prstech přenosný telefon jako obrovský poklad.

Sondstrup zkřivil obličej, jako by se rozvzpomenul na popravu, kterou sám před chvíli dokonal. „Ne všichni,“ vysoukal ze sebe, „souhlasí s Pounderovým postupem. Někteří doufají, že ho konečně někdo zarazí. Ten telefon je od člověka, který viděl, jak zemřel Straiter. Všichni víme, že plukovníka má na svědomí Pounder, jenže tenhle člověk byl jeho přítelem.“

Schneider se už dále nevyptával. Ukryl si telefon pod širokou košili a zasunul ho do podpaží. Pak vyšel ze Sondstrupova pokoje.

Dostal se na konec chodby. A pak se rozječel poplašný signál. Všude se začaly otvírat dveře a ven vybíhali ozbrojení muži.

Schneider, který chtěl původně jít k sobě, se téměř mechanicky vydal za ostatními. Zastavil se teprve na verandě, z níž mohl přehlédnout celý oplocený areál. Zpočátku nechápal, co vidí. Uvědomil si jen, že sirény jsou ještě pronikavější a nikoho nenapadlo, aby je vypnul.

Z amplionů se ozývaly povely pro vojáky. A teprve teď Schneider pochopil, že jde o útok z lesa na stanici, která byla přebudována v nedobytnou pevnost.

Nedobytná není správný pojem, pomyslel si.

Možná se už nedají zátarasy zdolat, ale každý tvor se přece může pokusit dobýt je.

A ti, kteří se k tomu teď chystali, se blížili z druhé strany elektrických drátů v houfech, jaké předtím nikdo zatím nespatřil!

Před zátarasy se tísnily nepředstavitelné davy. Schneider spatřil zástupy Brachiosaurů, kteří byli sami o sobě neškodní. Mezi nimi se pohybovali Stegosauři, vyzbrojení bodci na zádech, a Ceratopserové, kteří měli místo obočí rohovité výrůstky.

Ti všichni měli jedno společné: byli to býložravci a nikdy neprojevovali agresivitu. A už vůbec ne proti něčemu tak abstraktnímu a současně nebezpečně vypadajícímu, jako byla stanice DINOLANDU. Pokud vůbec vyvíjeli aktivitu, pak jen k tomu, aby se nažrali a bránili se. Jenže nikdo je nenapadl. To oni útočili. A dělali to tak zaslepeně, že Schneiderovi se na jeho pozorovacím stanovišti nejednou až zatajil dech.

„To žasnete, co?“

Ječeni sirén bylo stále pronikavější, ale tento hlas za Schneiderovými zády se přece jen prosadil.

„Poundere…“

„Vraťte se zase raději dovnitř,“ poradil mu generál. „Však my to zvládneme…“ V jeho gestu, kterým pokynul ke dveřím, bylo téměř cosi sprostého a připomnělo Schneiderovi to, jak vykázal Poundera on sám. Poslechl, protože náhle vycítil příležitost.

Beze slova nechal vrchního velitele DINOLANDU stát a zavřel se ve svém pokoji. Přistoupil k oknu, trochu ho pootevřel a počkal se svým záměrem, až zmatek venku dostoupil vrcholu.

Pak konečně mohl doufat, že jeho telefonát, který půjde po veřejné telefonní síti, v okolním mumraji, zanikne.

Zpocenými prsty vytáčel telefonní číslo, o němž doufal, že by mohlo zastavit Pounderovo svévolné počínání.

Pokud ovšem bylo svévolné.

Zavřel okno, aby slyšel hlas na druhém konci linky. Do řevu dinosaurů, kteří hynuli na elektrických drátech oplocení, se mísily neúprosné salvy výstřelů.

Ben Kenya našpulil rty a naposledy se pozorně podíval za sebe. Vzduch se chvěl. Poblíž snědého kapitána stálo čtrnáct dalších dobrovolníků, shluklých kolem helikoptéry. Všichni byli černí – dokonce i stroj. A na všech byla patrná bezvýhradná vůle dovést úlohu až k úspěšnému konci. Zpráva o zmařeném útoku na DINOLAND je zastihla v opuštěné části nevadské pouště, kde čekali na to, až je konečně pohltí ta hrůza. Hrůza, která den za dnem stravovala kus přítomnosti a zcela nepochopitelným způsobem ho přenášela sto dvacet milionů let nazpět a nahrazovala prehistorickou divočinou.

„Už to bude," řekl Pangrove, dost nervní muž, silný jako býk. Převyšoval Kenyu o hlavu. Kdo se na něj podíval, mohl by se domnívat, že je to hora svalů bez jakékoliv špetky rozumu. Jenže to byl omyl. V této jednotce sloužili pouze lidé s IQ mezi 120 a 130. To stačilo. Více by bylo příliš. Kenya sám dosáhl při testech 135, a proto se stal velitelem této skupiny.

Dříve než mu v tom někdo mohl zabránit, vypálil Pangrove nesmyslnou salvu ze své M13 směrem na stádo Allosaurů, které takto držel v bezpečné vzdálenosti. Helikoptéry je totiž kroužením dokola zcela zmátly. Giganti se potáceli a vrávorali jako opilí sem a tam. Dalo se pochybovat o tom, jestli tuší, že co nevidět zemřou, i když instinkt těchto mohutných ještěrů se nejednou projevil jako vynikající. Jenže tento instinkt starý miliony let byl narušen něčím, co mu způsobila lidská zvrácenost.

„Vzpamatujte se!" vyštěkl Kenya na zavalitého seržanta, který vypálil ještě jednu salvu, pak spustil pušku a vtáhl do sebe stoupající dým střelného prachu, jako by se podroboval aromaterapii.

Z palubní vysílačky ukryté helikoptéry, v jejímž stínu vojenský oddíl čekal, potvrdil dunivý Pounderův hlas Pangrovovu prognózu.

„Operace Exodus běží! Hodně štěstí, chlapi. Až budete tam, myslete na to, že vás potřebuji živé. A je to i ve vašem zájmu…!"

Na…, pomyslel si Kenya, ale úsečně zvolal: „Ano, pane!"

Pounder byl lotr, ale jestli je to lotr, který drží slovo, pak se to dalo snést.

„Zatraceně," zaklel Okenofee, který byl tak vychrtlý, že někteří tvrdili, že ve větru slyší chrastit jeho kosti. Vypadal jako narkoman, kterému se nedostává drog, ačkoliv v životě holdoval jedinému: armádě. Přímo ji miloval. Byla mu vším a s tímto postojem nebyl v jednotce osamocený. „Cítíte to taky…?"

„Rychle do stroje!" zařval Kenya do narůstajícího, neklidu. Pounderův hlas už zmlkl, když patnáctičlenná skupina zaujala místo v helikoptéře. Kenya vrhl poslední pohled na kolosy, které se potácely jakoby neskutečně v jiskřící mlze. Byly sem strženy při posledním skoku z minulosti. Pak přišel časový skok a vše smetl neuvěřitelným vírem, který vnímal každý individuálně. Kenya měl pocit, jako by se jeho tělo změnilo v dým – a v následující chvíli jako by zase bylo upěchováno v pevnou hmotu. První, co po odeznění bouře udělal, bylo, že se ujistil, jestli má na rukou po pěti prstech a jestli je i jinak v pořádku. Pangrove ho sledoval a křivě se přitom usmál. Zdálo se, že má ve svého půldruhého metráku živé váhy slepou důvěru.

Allosaurové zmizeli. Pounderův záměr, že je nechá zahynout a že se jich tak elegantně zbaví, zřejmě vyšel. Umožnila to krutá zákonitost všech časových skoků: všechno živé mohlo absolvovat změnu v čase pouze jednou. Druhý pokus vždy skončil neodvratně smrtí. Buňky byly patrně při prodělávání změny nasyceny dosud neidentifikovatelnou energií, kterou tudíž nebylo možno eliminovat. A tato energie způsobovala při druhém pokusu o přechod mezi časy smrt.

V praxi to znamenalo, že i tato jednotka byla odsouzena k tomu, aby zbytek života strávila v rané době křídové, pokud by se jí nepodařilo zmocnit se jakéhosi receptu na zpáteční cestu…

„Bože!" zasténal Okenofee. Vypadalo to, že mu až teď došlo, že se jim transfer do minulosti vydařil v podstatě dokonce mnohem klidněji, než všichni očekávali.

Jak tenounká, pomyslel si Kenya temně, musí být tahle zatracená hranice mezi včerejškem a dneškem, když je tak snadné jí proniknout…?

Vzpamatoval se a zcela mechanicky vydal první povely, aby vytrhl své lidi z ochromení, v němž zírali na siluetu města, kterou měli právě tak na dohled.

Trosky města!

Las Vegas, pomyslel si Kenya. Nikdy by netušil, že ho ten pohled tak sebere. Cítil, že jeho vlastní oči setrvávají na jednotlivostech okolí

nezvykle dlouho.

„Poloha?“ otočil se konečně k bělovlasému Thorpovi, který vedle Okenofeea fungoval jako druhý pilot, ale momentálně kontroloval radar.

„Negativní,“ odpověděl Thorpe basovým hlasem.

„Radioaktivity?“

Pete Sorrow, muž, který – soudě podle svěšených koutků úst – měl vytrvale smutnou náladu, ohlásil: „Něco tu je, ale velice slabý vysílací výkon. Asi všechno jen čistě přenosné přístroje…“

„Z města?“

„To se nedá určit, ale vytušit.“

Kenya přikývl. Ani zklamaně, ani spokojeně. „Oukej,“ řekl. „A teď ven! Zkontrolujte nejdřív stroj! Musí být v naprostém pořádku. Porucha by tady mohla mít katastrofální důsledky. Pokud se nevyskytnou závady, můžeme okamžitě odstartovat…“

„Mám navázat kontakt s městem?“ zeptal se Sorrow naivně.

Kenya to zamítl. „Pokud nás ještě neobjevili, tak to zatím necháme být. Malý náskok nám může přijít jedině vhod.“

„A co když se Pounder mýlí?“ namítl Pangrove. Jeho masitý obličej vyzařoval rozčarování.

Kenya na to nereagoval. Pangrove sám znal odpověď. „Neměl byste se už zabývat tím,“ řekl velitel družstva, „že nám dobrovolně nedají to, co chceme. Doufám,“ zvýšil hlas, aby mu každý rozuměl, „že všichni víte, že pak bude třeba, abychom byli tvrdí!“

Nebylo tajemstvím, že i zde existovaly těžce ozbrojené síly, organizované z nutnosti. Teď se zřejmě vymstí ony spontánní zásobovací akce, které se pro lidi v pravěku organizovaly už dříve.

Souhlas nebyl příliš vášnivý. Na to byli všichni ještě příliš v zajetí dojmů z onoho nezvyklého fenoménu, díky němuž se ocitli zde.

Ale Kenya poznal, že se na své lidi může spolehnout.

Vystoupil jako poslední a sledoval prohlídku stavu bojového vrtulníku z povzdálí. Zatímco ostatní soustředěně pracovali, on učinil strašidelný objev. Obloha nad tímto úsekem pouště, který zpočátku nevykazoval žádné zvláštnosti, se teď z východu – ve směru od města – potahovala nepříjemným nachovým zbarvením, jako by někdo nedopatřením rozlil na skleněnou desku kbelík krve…! „Co to znamená, pane?“

Pete Sorrow se k němu nepozorovaně přiblížil. Kovová přilba se

mu na hlavě trochu kývala. Oči, které mu vězely hluboko v důlcích, se vlhce zaleskly, jako by teprve před chvílí slzely. Kenya ovšem věděl, že tenhle šlachovitý voják by neplakal ani na hrobě vlastní matky. Pete Sorrow skončil u armády po dosti spletitých oklikách a fámy, že je zločincem hledaným v několika státech federace – ačkoliv se nikdy nepotvrdily – ne a ne utichnout.

Kenya přemohl nutkání odbýt Sorrowa nějakou nic neříkající poznámkou. Cítil, že i v jeho vlastním nitru mu to nachové zbarvení oblohy připravilo větší obavy, než je mu milé.

„Možná je to nějaká zvláštnost zdejší doby," řekl. „Nikdy jsme tady nebyli a nevíme, jak vypadala obloha před více než stovkou milionů let. Možná je to proto, že slunce je mnohem mladší a vzduch daleko čistší…"

Sorrow přikývl a nadechl se k vyslovení nějaké námitky, která pak ale nepřišla. Nevypadal přesvědčeně, když se s pokrčením ramen vracel zpátky k helikoptéře.

Obloha teď už byla zcela zahalená do nachu. Kenya se musel násilím odvrátit. Zadíval se směrem, kterým leželo město. Tam, kde se původně rozprostírala poušť jako nekonečný koberec, a kde číhala nebezpečí, o jejichž rozsahu si mohli učinit jen přibližnou představu. A i to jen proto, že v přítomnosti existoval fenomén zvaný DINOLAND, který jim zprostředkoval dojem o onom dávno zapomenutém cizím světě. Byl přenesen do přítomnosti, takže byl naprosto hmatatelný pro každého, kdo se k této bující oblasti v americkém státě Nevada přiblížil dostatečně blízko…

O půl hodiny později bylo ohlášeno, že helikoptéra je připravena ke startu. Z města nepřišla zatím žádná reakce, která by svědčila o tom, že jejich přítomnost byla zpozorována.

Ben Kenya dal povel k odletu.

Když se armádní vrtulník zvedl z poletujícího písku, nařídil Kenya nejprve provést smyčku směrem k lesu, aby si udělali jasnou představu, co je zač. Pro náhodného pozorovatele to mohlo vypadat, že město není prvořadým cílem.

„Já tomu pořád ještě nemůžu uvěřit," povzdychl si Pete Sorrow, když je helikoptéra vynesla ještě blíže k purpurové obloze. Vzápětí se celá kabina zalila podivným světlem. „Jsme skutečně ve věku…"

Dál se nedostal. Něco mu uzamklo ústa. Protože v té chvíli helikoptéra prolétla hranicí vzduchového prostoru mezi pravěkou krajinou

a Nevadskou pouští a stalo se něco nevysvětlitelného…

Ozvalo se zaklepání. Schneider sebou trhl. Seděl na sbalených kufrech, protože Pounderovi bezprostředně po útoku, jemuž padly za oběť desítky býložravých dinosaurů, vmetl do tváře svou výpověď.

Generál ji přijal.

A od té chvíle si Schneider lámal hlavu otázkou, proč se Pounder cítí tak jistý, že chtěl nechat jen tak odejít jednoho ze svých smluvních pracovníků.

Že by ten telefonát, jenž se mu podařilo uskutečnit s takovými obtížemi a na nějž nedostal reakci, nakonec vůbec nebyl potřebný?

Nebo to už byla reakce?

Dostalo se snad Pounderovi shora podpory?

Každopádně Schneider jeho slib, že dostane místo v nejbližším volném letadle, přijal s velmi smíšenými pocity.

Když se teď ozvalo zaklepání, myslel si, že už jdou pro něj. Přede dveřmi ale stál Sondstrup.

„Ach, to jste vy… Pojďte dál!“

Sondstrup se kolem něj protáhl dovnitř. Nervózním pohledem přelétl přes připravená zavazadla.

„Takže je to pravda. On vás vážně nechává jen tak odejít…“

Schneider se mírně pousmál. „Nene. Jen tak ne. Už čekám celých čtyřiadvacet hodin!“

Sondstrup se posadil k malému stolku poblíž okna. „Nikdy bych nevěřil, že podstoupí takové riziko,“ řekl. „Musí mu přece být jasné, že jakmile zase získáte svobodu, uděláte všechno, co bude ve vašich silách, abyste ten jeho záměr zmařil…!“

„Taky se necítím ve své kůži,“ přiznal Schneider muži, k němuž měl důvěru. „Taková autonehoda se může přihodit velice rychle…“

Vědec vytřeštil oči. Ta myšlenka mu zřejmě byla proti srsti, ale pak na něm bylo vidět, že se jí přece jen začíná zaobírat. „Vy si myslíte, že by to bylo možné…?“

„Už nic nevylučuji.“ Schneider si zamnul prsty. „Mohu s vámi mluvit otevřeně?“

Sondstrup pořád ještě nestrávil vyslovené podezření. „Samozřejmě," řekl odmítavým tónem.

Schneiderova následující slova se ho dotkla ještě víc.

„Jak víte, mám podíl viny na tom, že DINOLAND vůbec existuje," řekl muž, kterému se podařil neslýchaný kousek – že se totiž o něm po nezdařeném experimentu začalo mluvit všude po světě, a to nejen v odborných kruzích. „Mé výzkumy v oblasti elektromagnetických superpolí vedly k překrytí časových rovin… Něco, co nikdy nebylo plánováno, a co se nikdy nemělo stát! Znáte nejnovější výpočty stejně dobře jako já. Lidem se lže ve velkém. Považují DINOLAND pořád ještě za něco lokálního, co se nerozroste. Jenže ve skutečnosti jsou intervaly mezi jednotlivými skoky stále kratší a plochy, které se vyměňují, jsou stále rozsáhlejší!" Odmlčel se, aby dal Sondstrupovi příležitost k námitkám. Ten ji však nevyužil.

„Nikdo neví, co je příčinou této eskalace, když předtím první rok dva to budilo spíše dojem, že se ten fenomén pomalu vytratí," pokračoval. „Domnívali jsme se, že to souvisí s vypnutím gama cyklotronu, který byl tehdy stržen rovněž sto dvacet milionů let do minulosti. Jenže tahle naděje se ukázala jako klamná. Podle posledních měření je nutno se obávat nejhoršího. Na západě se výběžky pravěké krajiny přibližují už nebezpečně k Los Angeles, a když si uvědomíme, že hladina moře byla v době křídové o něco výše než dnes, mohlo by co nevidět dojít k povodni, která nás všechny smete. Nikdo ovšem neví jistě, jestli se to kdy stane. Možná budeme mít štěstí a podobné ničivé důsledky nenastanou. Stále však ještě zůstává možnost ohrožení okolních měst. Není možno donekonečna evakuovat a ignorovat příčinu. Je třeba konečně sebrat odvahu, jít k jádru toho problému!"

„Mluvíte, jako byste věděl, co je příčinou," řekl Sondstrup překvapeně. „Pokud je to tak, proč jste ne…"

Schneider reagoval unaveně. „Ale ano, věřte mi, že jsem se o to pokoušel. Pokračování skoků může mít jen jediné vysvětlení. Pounderovi jsem to zopakoval snad stokrát. Jenže on se tak zarytě vzpírá tomu, aby mě vyslechl, že mám dojem, jako by ani neměl zájem, aby ty časové skoky skončily. Jako by měl přímo strach, že by mu někdo mohl ty »dveře času« přibouchnout přímo před nosem…"

„Nechápu," řekl Sondstrup stroze.

„Taky to je takřka nepochopitelné," odvětil Schneider a změnil téma. „Máte nějaké novinky? Pokoušel jsem se vás zastihnout. Ale ni-

kdo nevěděl, kde jste…“

Sondstrup přikývl. „Bohužel nic potěšujícího. Stalo se. Pounder vyslal do pravěku skupinu lidí, aby se zmocnili těch dětí.“

„Tak rychle…?“ Schneider zpopelavěl v obličeji. „Takže přece jen ho nikdo neklepl přes prsty… Ovšem pak je ještě podezřelejší, že mě jen tak nechává odejít…“

„Jak jsem slyšel, vyřešil šmahem také problém s těmi radioaktivně zamořenými Allosaury,“ pokračoval Sondstrup.

„Straiter byl dobrý člověk,“ řekl Schneider sklesle.

„Možná byste měl odmítnout odletět a měl byste zůstat tady,“ řekl Sondstrup. „Domluvte si schůzku s Pounderem…“

„Budu o tom uvažovat.“

Když Sondstrup odcházel, rozloučení proběhlo neobvykle nesentimentálně. „Doufám, že se zase ve zdraví shledáme!“ řekl Schneider.

„To doufám i já – opravdu.“ Po posledním stisku rukou Sondstrup odešel. Schneider ještě vyběhl za ním a venku na prázdné chodbě mu vtiskl do ruky nenápadnou obálku. „Pro případ, že bychom se ve zdraví nesešli – ale jen tehdy,“ řekl tiše. „Myslím, že u vás to bude v dobrých rukou…“

Sondstrup se podíval zaraženě, ale na nic se neptal.

Schneider se vrátil do svého příbytku a zamkl dveře.

Zamířil ke skříni, v níž kromě místa pro šaty a osobní věci byl zabudován i malý trezor na cenné věci. Ten byl otevřený a byl rovněž prázdný. Jeho obsah teď byl v Sondstrupových rukou.

Schneider nepřítomně přejel rukou po chladném kovu.

Jeho pozornost upoutal kovový zvuk, který připomínal rozpačité zakašlání. Otočil se a díval se do páru hlubokých, melancholických očí.

Dveře byly stále ještě zavřeny zevnitř. Z hrdla se mu vydral přitlumený výkřik údivu…

Las Vegas

Děti byly nezvěstné už den a noc. Nálada byla patřičně stísněná.

Julian Kempfer seděl se svěšenou hlavou u stolu vpředu na pódiu obecní síně, která byla ve stejné budově jako škola. Vedle něj Mainland. Ačkoliv to bylo absurdní, nemohl se poručík zbavit dojmu, že Kempferovi hrozí, že ho znepokojení rodiče začnou lynčovat. Přitom on sám byl obětí.

Doktor Williams udělal rozbor zbytku čaje, který našli v Kempferově termosce. Vyšlo najevo, že učiteli, který měl nad třídou dozor, byl do nápoje přimíchám sice neškodný, ale velmi účinný uspávací prostředek. Sám učitel prohlásil, že si termosku nosil každý den do třídy.

Jako viník nepřicházel v úvahu nikdo jiný než děti. Jenže kdyby se jednalo pouze o žertík, dávno by už vylezly z úkrytu, nebo by je ostatní museli najít!

Nic z toho se však nestalo.

Patnáct dětí, všechny ve věku od tří do pěti let, bylo už od rána nezvěstných a vzrušení rodičů bylo tedy pochopitelné. Zatímco se Mainlandovi lidé pod Littlecloudovým vedením pokoušeli pátrat dál, poručík svolal rodiče v naději, že se mu je podaří alespoň trochu uklidnit.

Kempfer se pokusil ještě jednou vylíčit, co se podle něj vlastně stalo. Mainland ale nedokázal zabránit tomu, aby se Kempfer necítil jako před nějakým tribunálem.

Počkal, až trochu polevila první bouře a až příval výčitek, kterými ho rodiče zasypávali, opadl. Pak řekl přitlumeným hlasem: „Prosím vás, uklidněte se! Děláme všechno, co je v našich silách!“

Kupodivu i tenhle nepříliš zvýšený hlas přiměl okamžitě většinu shromážděných k tichu. Ještě tím však nebylo vyhráno, protože Mainlandova slova, která slyšeli všichni, hned nalezla rozhořčené kritiky.

„Copak je to v našich silách? Kdyby ten ňouma dával trochu větší pozor, nemuseli jsme teď hledat jehlu v kupce sena.“

„Buďte spravedliví!“

„Člověku, který nemá děti, se to snadno povídá…“

Mainland jemným instinktem vycítil, že nálada se pomalu začíná obracet i proti němu. Zázrak, pomyslel si. Potřebovali bychom takový drobný malý zázrak. Pohledem zavadil o Kempfera, který se už patrně nikdy v životě nepostaví před žádnou třídu. A toho asi chtěly děti také dosáhnout. Mainland měl děti rád, ale věděl, jakých krajních činů jsou schopny. I když tyto děti se zdály být vyzrálejší než jiné, nedokázaly patrně domyslet až do konce důsledky svého počínání.

„Obviňováním se nikam nedostaneme," řekl. „Svolal jsem vás, abych vás poprosil, abyste si zachovali chladnou hlavu. V pátrání budeme pokračovat i během noci. Prohlédneme každou budovu, každý keř. Ale najít děti máme šanci pouze tehdy, budeme-li jednotní – ony totiž, jak to vypadá, táhnou za jeden provaz. A tím jsou momentálně v jasné výhodě!"

Docela mu vyhovovalo, že jeho slova vyvolala jistý údiv. Nepřímo totiž poukázal na to, že jejich ratolesti si mohou za to, že se případně ocitnou v bryndě, jen a jen samy. Julian Kempfer byl sice dobrým obětním beránkem, ale v podstatě byla vina i na každém jednom z rodičů.

„Nač tedy ještě čekáme?" zvolal muž, který předtím Mainlanda napadl.

Poručík koutkem oka zaregistroval, jak si Kempfer očividně oddechl. Připadalo mu to předčasné. „Zachovejme kázeň," řekl. „Musíme postupovat systematicky. Nejlépe bude, když se každý z vás přidá k už vytvořené jednotce, která je ozbrojená. Nezapomínejme, že v okolí se pořád ještě může potloukat pár Coeluridů!"

Když to vyslovil, uvědomil si, že se dopustil chyby. Ale nedalo se to už vzít zpět. Doslova mohl ve tvářích mužů a žen číst myšlenku, která v nich náhle vzplanula: Strach, že by jejich děti mohly přijít do styku s nebezpečnými dravými dinosaury, kteří před několika dny napadli Las Vegas!

Jakýsi muž si k němu davem rodičů proklestil cestu. „Nouzové volání jedné z našich pátracích jednotek! Kontakt se přerušil dříve, než stačili udat polohu…"

Neskutečný purpurový nádech se z oblohy náhle vytratil. Nad armádní helikoptérou s identifikačním číslem 8784 se v mžiku zase rozprostíralo zářivě modré nebe poseté jen několika mlžnými obláčky.

„To je strašidelné," vydechl Okenofee. Jeho rozežraný obličej se podobal spíše lebce potažené černým suknem. „Normální to každopádně není…"

Měl pravdu. Ben Kenya velmi dobře věděl, že má pravdu, ale nere-

agoval na to. Letěli už nad džunglí, která se tímto směrem rozprostírala až k obzoru. Byla fantastičtější a impozantnější než DINOLAND, který byl v porovnání s tímhle jen pouhou oborou. Kapradiny a rákosí tvořily neproniknutelný porost mezi obrovitými přesličkami, jinany a tujemi. Spleť řek a potoků připomínala ohromné tropické pralesy současnosti. Ale dojem, který zanechávala tato divočina, byl docela jiný.

Prales, tam, odkud přicházeli, byl v porovnání s touto bujnou divočinou upraveným městským parčíkem. Ukryté zabijáky – veliké či malé dinosaury – nebylo ani nutno vidět, aby si člověk mohl být jist, že tam jsou!

Helikoptéra udělala nad bujným zeleným kobercem velikou smyčku a pak zamířila na Kenyův povel k zpustlému městu. A opět se stalo cosi strašidelného: V téže chvíli, kdy přelétli hranici mezi pralesem a pouští, se opět objevil onen purpurový závoj, jeho záře pronikla i do prosklené kabiny a zalila tváře mužů i obrysy přístrojů!

„Co je k čertu tohle?“ zařval Pangrove, na němž purpurová záře vypadala nejhůř. Jeho masitá fyziognomie nabyla teď přímo ďábelských rysů.

Kenya nařídil znovu změnu kursu a návrat k lesu. Sotva opět helikoptéra prolétla hranicí mezi nově vzniklou oblastí a původní křídovou krajinou, nastal onen záhadný efekt znovu: Namísto purpurového oparu bylo v kabině najednou docela normálně jasno.

„Každopádně se zdá, že to není nebezpečné,“ řekl Kenya. „Nezabrání nám to pokračovat v plnění úkolu…“

Nálada na palubě byla jako ochromená. Když helikoptéra podruhé změnila kurs a zamířila ke zpustlému Las Vegas, muži prohodili jen sem tam slůvko. Bylo jim jasné, že nejpozději za dvě hodiny se setmí. Do té doby chtěli najít kolonii lidí. Pokud to nestihnou, pořád ještě zbývala vysílačka.

Kenya byl však optimista. Las Vegas nebylo ani zdaleka tak nepřehledné jako ostatní americké metropole USA. I tady byly sice mrakodrapy, ale bylo jich poměrně málo a ležely daleko od sebe. Las Vegas jako celek vypadalo docela ploché s výjimkou několika orientačních věží.

„Stavby tady zřejmě za posledních pět let trochu utrpěly,“ řekl Thorpe sarkasticky. Přeletěl okrajovou zónu a automaticky zamířil do centra města, aniž by od Kenyi dostal další povely. Náhle Pangrove ukázal dolů a řekl: „Támhle něco je!“ Thorpe sestoupil níž. Z rozpras-

kaného asfaltu rašily jinany. Listy ve tvaru vějířů jim dodávaly podobnosti s palmami. Ale vůz, který se opatrně prodíral mezi překážkami po cestě, jež byla v žalostném stavu, tedy tento vůz bylo možno klasifikovat zcela jednoznačně. Byl to vojenský džíp, který tady byl na pravidelné objížďce.

„To musí být jednotka toho Mainlanda," řekl Kenya.

Nebylo tajemstvím, kdo měl zde, v epoše, která se naprosto vymkla jakýmkoliv pokusům o ovládnutí, rozhodující slovo. Bývalý poručík policie, Paul Mainland, kolem sebe shromáždil příslušníky armády, kteří se tu v důsledku časového skoku ocitli, aby udržel iluzi ochrany civilistů v Las Vegas. O všem tom už celá léta probíhala dost intenzivní výměna informací s budoucností, z níž přicházel Kenya se svými vojáky. Jenže, jako veškeré vědomosti, i tyto měly jisté mezery.

„Čtyři muži posádky," hlásil Pangrove. Zaskřípal zuby. A pak přidal slovo, které všemi ostatními trhlo: „Kamarádi."

Muž, který požíval Pounderovy důvěry, dal klidně povel k přistání. „Uvidíme, jak budou tihle kamarádi ochotní nám pomoci…" Nahmatal materiál, který měl – zatavený v plastovém obalu – ukrytý v náprsní kapse a smutně se usmál. Zakrátko dosedli vedle džípu, který už zaregistroval, že se přibližují. Mainlandovi vojáci zůstali nerozhodně sedět na svých místech, ale tu a tam bylo vidět, jak rukama nervózně přejíždějí po arzenálu zbraní, který s sebou vezli.

Kenya nařídil svým lidem zdrženlivost, pak se vysoukal z helikoptéry a s prázdnýma rukama zamířil k džípu. Přiblížil se o pět kroků – trojnásobná vzdálenost ho ještě dělila od jeho cíle – když tu přišel útok.

„Zpátky, kapitáne!" zařval Pete Sorrow.

Nad Kenyovou ocelovou přilbou zasvištěla střela a první myšlenka snědého důstojníka byla: všechno zpackají!

Skutečně se domníval, že jednotka, které velí, ztratila nervy a kázeň ve fázi, kdy to bylo velice předčasné. Pak ale podle reakce mužů v džípu poznal, kam ve skutečnosti střela mířila. Odtamtud okamžitě také zahájili palbu a hrdelně vyrážené výkřiky Kenyovi prozradily, odkud mu hrozí nebezpečí.

Z postranní ulice vedle rozpadlého kasina jménem GOLDEN NUGGET se rychle a mrštně blížila k místu, kde stál Kenya, džíp i helikoptéra, smrt. Byla to pětičlenná smečka Deinonychů, jimž bylo už z dálky v očích patrné přesvědčení, že oběť jim neujde!

Na každého jeden, pomyslel si Kenya. Porovnával sebe a osádku džípu s počtem útočících ještěrů.

„Rychle, kapitáne!“ zařval Sorrow znova.

Když se Kenya ohlédl, spatřil ho, jak divoce gestikuluje rukama. Přímo za ním bylo vidět přikrčenou masivní postavu Pangrova. Ten si klekl ve dveřích kabiny a připravil k výstřelu zbraň, která v jeho rukou vypadala jako dětská hračka.

To střílel on, pomyslel si Kenya. A teď už by nedal ruku do ohně za to, že ten výstřel patřil Therapodům… K reakci potřeboval neobvykle dlouho. Pangrovovy další výstřely se už mísily s palbou posádky džípu, když konečně Kenya doběhl k helikoptéře. Musel Pangrova odstrčit stranou, aby se vůbec dostal dovnitř. „Startujte!“ přikázal pak ještě bez dechu. Nechtěl v žádném případě dopustit, aby byla helikoptéra poškozena.

K jeho překvapení ovšem Pangrove zařval jako poraněné zvíře: „Ne! Pusťte mě ven, kapitáne! Já to vyřídím…“

Kenyův rozum se rozhodl během zlomku vteřiny. „Oukej,“ řekl k údivu všech. Pak téměř Pangrova z helikoptéry vykopl. Pangrove dopadl s vítězoslavným výkřikem do písku. Zatímco helikoptéra stoupala, pálil ze zásobníku jednu salvu za druhou.

Z ptačí perspektivy bylo vidět, že i džíp se prudkým startem snaží ujet z místa přepadení. Zdálo se, že se mu to podaří, když tu se ze směru ústupu objevila další smečka nebezpečných Carnivorů, kteří byli sotva větší než dospělý člověk, běželi po dvou a ocasem udržovali rovnováhu.

„Bože můj!“ slyšel Kenya Thorpovo zasténání. Pilot držel helikoptéru téměř deset metrů nad úrovní terénu a vypadalo to, že i tady nahoře cítí respekt před těmi poskakujícími ještěry.

Džíp prudce zabrzdil. Mainlandovým lidem nezbývalo mnoho času, aby vymysleli nějakou strategii. Náhle se vůz s vyjícím motorem dal do pohybu a zamířil prostě k nejbližší budově, kde najel do zatím nerozbité výkladní skříně. Tak se ztratil z dohledu. Deinonychové ho ovšem tvrdošíjně sledovali. Opět zasvištěly výstřely a Okenofee se zeptal: „Nezasáhneme, pane?“

Kenyův pohled krátce přelétl přes prašný prostor. Zadíval se tam, kde naposledy viděl Pangrova. Seržant stál v póze úspěšného lovce vedle škubajícího se těla umírajícího dinosaura. Byl to tak neuvěřitelný pohled, že několik mužů za Kenyou se začalo hystericky chechtat

nebo tleskat.

Ostatní čtyři ještěři se pustili do pronásledování džípu. Už se dostali k domu, z něhož střídali obránci. Teď se dal do pronásledování Pangrove. Byl buď neskutečně odvážný, nebo neskutečně šílený.

„Oke má pravdu," řekl teď Thorpe. „Nač ještě čekáme? Nevysekáme z toho ty kluky?"

Kenya se odsoukal na volné místo vedle. „Samosebou, že to uděláme." Zablýskly se jeho zářivě bílé zuby. „Ale čím déle budeme čekat, tím nám ti kluci budou více vděční, co Thorpe…?"

DINOLAND

Chlapec neměl na sobě šaty právě podle poslední módy, ale to se ani nedalo čekat. Hubené tělíčko vězelo v obyčejných modrých riflích. Ty byly vlastně moderní vždycky. Nosil je dokonce i Schneider a to klasický tvar bez nějakých módních výstřelků. Bledý hoch se zastavil několik kroků od postele a díval se na profesora s vnitřním klidem, který vzbuzoval pochybnosti, zda to dítě z něj vůbec má nějaký strach. Schneider se spontánně rozhodl, že se na své první setkání s Alexandrem bude dívat v jiném světle.

„Alexandře," řekl tiše, jako by hlasité slovo mohlo způsobit, že chlapec se rozplyne jako zjevení, přízrak.

Chlapec trochu naklonil hlavu stranou, jako by slyšel něco, co Schneiderovi zůstávalo skryto. Na rtech se mu objevil váhavý úsměv, a když poprvé promluvil, přeběhl Scheiderovi mráz po zádech.

„Jak se jmenuješ?"

„Carl," řekl Schneider stroze. Neskutečný pocit neslábl, naopak zesílil. „Už se známe…"

Alexandr přikývl.

„Odkud jsi?"

Chlapec pokrčil rameny. Poodstoupil od Schneidera a rozhlédl se po místnosti. Pohledem utkvěl na zarámovaných obrázcích, které už předtím tak podrobně studoval Pounder. Jenže u Alexandra mu to ani v nejmenším nevadilo.

„Už jsem tady byl včera," řekl hoch, aniž se otočil. „Ale raději jsem počkal, až ten muž zmizí."

Schneider se pokusil vzpomenout si. „Myslíš generála?"

„Je špatný," řekl Alexandr vyhýbavě.

To mi nemusíš povídat, pomyslel si Schneider. Ale v duchu se ptal, jakým způsobem si chlapec o Pounderovi vytvořil tento rychlý morální úsudek.

„Byls tady v místnosti, když tu byl generál? Kde ses schoval?"

Alexandr pokrčil rameny.

„A teď? Co tady chceš teď?" zeptal se Schneider opatrně. „Kdo tě poslal? Tví rodiče? Lidé, kteří… žijí v jiné době?"

Na vlastní oči viděl rozvaliny Las Vegas. Z toho tedy činil závěry.

Alexandr si ho pozorně prohlížel. Schneider se posadil na okraj postele. Neodvažoval se učinit unáhlený pohyb, jen ze strachu, že by se chlapec mohl najednou ztratit. Tím víc ho překvapilo, když se Alexandr s naprostou samozřejmostí posadil vedle něj. Nevznikl tím však pocit větší blízkosti. Schneider ještě nikdy neseděl vedle dítěte, které by mu připadalo tak cizí. Jako by Alexandr nebyl skutečným člověkem, ale jen bytostí, která má lidskou podobu.

Z této absurdní myšlenky pochopil, že setkání podobného druhu jsou zřejmě pro něj příliš.

„Kdy to jsem?" zeptal se chlapec. Nezeptal se kde, nýbrž kdy. Ve tváři se mu objevil výraz, který vzdáleně připomínal rozpaky. „Kdy přesně?"

„Ty to nevíš?" Schneider se nezbavil podezření, že Alexandr se téměř zastyděl, že neví něco, co by podle všeho zřejmě měl vědět. Nedokázal si představit, že udělá nějakou chybu, když mu řekne pravdu.

„Jsi v roce 2002… A ty? Z jaké doby přicházíš ty?"

„Naši rodiče tomu říkají pátý rok," řekl Alexandr.

Schneider přikývl a opět ho zachvátila vlna mravenčení, v níž se mu pokožka stáhla jako pod náporem ledové sprchy.

„Pátý rok," zopakoval. „Pátý rok po katastrofě…"

Alexandr reagoval jinak, než Schneider očekával. Rozpřáhl se širokým gestem po Schneiderově přechodném příbytku. „Tady bydlíš?"

„Doufám, že ne," odvětil, než si uvědomil, že chlapec mu neporozumí. „Jak jsi mě tady našel? Poprvé jsme se setkali venku. Hledal jsi mě vůbec?"

Alexandr přikývl. „Myslel jsem na tebe," řekl, jako by tím bylo vysvětleno vše.

Schneider si uvědomil, že by měl mít z chlapce s takovými vlohami strach. Ovšem necítil ho. Cítil se jen náhle strašně malý.

„Vědí ostatní, že jsi u mě?" zeptal se spontánně.

Alexandr přikývl, ale pak se náhle zarazil, jako by ho napadlo, že možná otázku pochopil špatně. „Kdo?" zeptal se.

„Tví rodiče."

Alexandr opět vstal a vrátil se k obrázku, na němž byly Schneiderovy dvě děti a žena, s níž se pokusil vést společný život. Nepodařilo se to a jeho teď již dospělé děti neznaly Schneiderovo jméno už ani z šeků, jimiž vyrovnával alimenty.

„To jsou tvoje děti?" zeptal se Alexandr.

„Ne," zalhal, aby se vyhnul dalším otázkám.

Alexandr na něj pohlédl a Schneider věděl, že chlapec jeho lež prohlédl. Než se k tomu ale mohl vyjádřit, stalo se něco, co nadobro zbavilo profesora víry, že v Pounderovi je byť jen jiskřička lidskosti.

Zamčené dveře, které nebyly ani pro Alexandra, překážkou, povolily pod prudkým úderem zvenčí. Bez vysvětlení vtrhl do místnosti Pounder se dvěma vojáky. Každý držel v ruce pistoli s omamnými náboji a všichni tři současně zmáčkli spoušť.

Schneider jako omráčený sledoval, jak se malé projektily naplněné drogou zaryly do Alexandrova dětského tělíčka. Chlapec se zpola otočil kolem své osy a v očích měl nedefinovatelný výraz.

Prostředek začal okamžitě působit. Když Schneider překonal ustrnutí a vyskočil, aby zachytil padající tělo, byl již Alexandr v bezvědomí. Bezvládně klesl Schneiderovi do náruče.

Pounder se zastavil a dal svým průvodcům znamení, aby rovněž zůstali stát. Oči se mu vítězoslavně rozzářily, když zvedl zbraň a řekl: „Vyplatilo se instalovat u vás pár technických hraček, Carle. Velice jsem doufal, že se ta námaha vyplatí. Moc jsem v to doufal…"

Zamířil ke stěně, otočil rámeček obrázku a odlepil ze zadní stěny předmět velikosti knoflíku.

Schneider chtěl něco říci, ale Pounder mu k tomu nedal příležitost. Ještě jednou stiskl spoušť a suchý zvuk, s nímž opustil projektil s omamnou látkou hlaveň, byl jedním z posledních dojmů, který Schneider zaregistroval.

Svalil se k zemi a hrozilo, že zalehne Alexandra a ublíží mu.

Stihl si ještě uvědomit, že to není nic v porovnání s tím, co by Pounder a jeho lidé byli schopni udělat onomu chlapci, který cestoval napříč časem, jen aby odhalili jeho tajemství.

Ale opravdu to poslední, co zaregistroval, byla Pounderova grimasa. Vztek a uražená ješitnost zkřivily jeho zbrázděný obličej, jehož výhružný výraz Schneidera doprovázel do příšerné, vše pohlcující temnoty…

Pounder se vzpamatoval záhy. Zatímco jeho vojáci stále ještě vyjeveně zírali na prázdné místo, kam klesla obě těla, ale již tam neležela, chrlil generál do miniaturního odposlouchávacího zařízení rozkazy. Na přijímači seděli titíž pilní odposlouchávači, kteří mu dali zprávu předtím.

„Okamžitě prohledat areál a všechny prostory!“ vybafl Pounder. Nerozpakoval by se dát pročesat les, kdyby předpokládal, že mu to přinese užitek. V této chvíli to ale neudělal. Už mu bylo jasné, kde je Schneider a onen kluk. Svými rozkazy chtěl pouze vyčerpat možnosti, jimž sám nevěřil.

„Blíží se helikoptéra se zvláštními poznávacími znaky,“ ohlásil čísi hlas za Pounderem. Otočil se, aniž by člověka v uniformě vzal doopravdy na vědomí. „Zvláštní poznávací znaky?“ opáčil.

„Ano, pane!“ voják zasalutoval. Nevěděl, co právě prožili jeho kolegové, kteří stále ještě třímali v rukou zbraně s omamnými projektily. Pilot na dotaz odpověděl jen tolik, že veze naléhavou návštěvu! Máme mu zakázat přistát?“

„Návštěva pro mne,“ zopakoval Pounder ztěžka a až z toho poznal, že ještě docela nestrávil onen příšerný zážitek zmizení dvou lidí. „Ne!“ rozhodl pak. „Jak vás to mohlo napadnout? Zabránit jim přistát! Zvláštní poznávací znaky… víte přece, co to znamená…!“ Voják opět zasalutoval. Prošel kolem něj. Dříve, než odešel ze Schneiderova příbytku, nařídil ho prohledat. Pak se vydal rovnou k přistávací ploše, vyhrazené pro stroje s mimořádnými poznávacími znaky. Za pár minut se za vrcholky obřích pravěkých stromů objevila vojenská helikoptéra a začala se pomalu snášet na mýtinu. Elektromagnetické záta-

rasy, které byly nainstalovány proti nebojácným létajícím dinosaurům, byly vypnuty až do okamžiku, kdy helikoptéra bezpečně přistála. Když se otevřela dvířka kabiny, Pounder se napřímil a vypjal hruď. V duchu už počítal dávno s tím, že někdo ze zástupců vlády přijede na inspekci stanice uvnitř DINOLANDU. To, že se ona návštěva uskuteční zrovna teď, mu nepřipadalo dvakrát nejšťastnější.

A když pak uviděl, kdo z letounu vystoupil, musel sebrat veškerou sílu, aby se ovládl.

„Modrá dáma…“ zamumlal Pounder přezdívku ženy v pronikavě modrém mundúru.

Hůř už to dopadnout nemohlo.

Zamířila k němu ráznými kroky. Přivítání bylo velmi chladné.

„Kde je profesor Schneider?“ zeptala se Moira Sheaverová.

Las Vegas

Vstala z postele a vklouzla do šatů, které visely ve skříni. Její pohyby měly v sobě cosi strnulého a i když o tom moc neuvažovala, bylo zřejmé, že nejedná tak docela z vlastní vůle. Nebyla zhypnotizovaná, ale přece jen v zajetí jakési síly, která ji nutila dělat to, co právě dělala.

Šikovně proklouzla kolem dvou osob, které byly ve vedlejší místnosti plně pohrouženy do výsledků svých výzkumů.

O chvíli později vyšla na ulici, kde se nechala opět vést a přitahovat jakýmsi druhem magnetismu. Jako náměsíčná se vyhýbala překážkám a nebezpečí, že bude objevena. Když dospěla k cíli, sklánělo se purpurové slunce k západu. Hlasy a zvuky kroků ji rovněž varovaly před tím, aby byla zbytečně brzy zpozorována. Neobávala se ničeno víc, než že by ji zastavili a poslali zpět, pod dozor lékařů. Ti se pokoušeli již několik dní přijít na to, co působilo její současný stav – mimořádně intenzivní pocit odtržení od reality. Podnikli vše, aby přerušili ono neblahé mentální propojení s časovými skoky.

Špatné svědomí ji přesto netrápilo. Její stav to prostě nepřipouštěl. Chodbou se blížila k určité místnosti. Bez zaváhání otevřela dveře a

vešla.

Děti se na ni podívaly jako hříšníci přistižení při činu. Některé, ne všechny, vypadaly doslova jako by se jim ulevilo, že Naďa přišla.

„Slečno Bancroftová…!“

Naďa kráčela beze slova dál. Čtrnáct dětí se rozestoupilo do stran a odkrylo pohled na muže a chlapce, kteří leželi zkroucení na podlaze.

To Naďu vyburcovalo.

„Jak to vypadá, doktore?“ zeptal se Littlecloud.

Mainland stál vedle něj a měl sevřené rty. Na vedlejší posteli seděli rodiče Alexandra Dankwarta u lůžka svého syna. I navzdory chlapcově bezvědomí se jim ulevilo, protože doktor Williams je ujistil, že mu nehrozí bezprostřední nebezpečí.

V obou tělech, která byla dopravena do nemocniční stanice, stále ještě vězely projektily neznámého původu.

Děti, které se čtyřiadvacet hodin po svém zmizení objevily znovu ve třídě, byly teď v obecní síni u rodičů, kde se Naďa pokoušela z nich něco vytáhnout. Cítila se již opět lépe, ale nedokázala si vzpomenout, co ji přimělo k tomu, aby vstala. Littlecloud měl příležitost promluvit si s ní jen krátce.

„Každou chvíli musí přijít k sobě,“ řekl doktor Williams a znova zkusil tep muže s šedými vousy, jehož hříva vlasů působila poněkud schlíple. „Ta dávka nebyla nijak vysoká. Jeho organismus se s ní vypořádal lépe než chlapcův…“ S kroucením hlavy dodal: „Nechápu, kdo to udělal. Z nás přece nikdo… Možná to byly děti, při hraní…“

„Děti,“ řekl Mainland drsně, „s tím nemají nic společného. Alespoň ne s tím omamným prostředkem. Tenhle –,“ ukázal na štíhlého muže v roláku a riflích, „nám pravděpodobně řekne všechno.“

Museli ještě chvíli počkat. Muž, v němž Mainland a Littlecloud poznali toho, kdo je před pěti lety poslal do minulosti, aby zastavili cyklotron pracující s antihmotou a odvrátili tak nebezpečí, se pomalu probíral.

Profesoru Schneiderovi zaškubalo kolem koutků úst a z hrdla se mu vydraly vyděšené zvuky, které patrně souvisely s tím, co zažil bezpro-

středně před omdlením. Pak se zvedla víčka – ale tak pomalu, jako by na nich byla závaží. Po chvíli, kdy měl oči otevřené, se mu znova zachvěly rty a tentokrát se mu podařilo dát dohromady slova.

„Littlecloude," vypravil ze sebe ještě zdřevěnělým jazykem a pak pohlédl vedle Apače. „Mainlande…"

„Zdravím vás, profesore!" řekl poručík. „Máte zřejmě rád překvapení. Tehdy jste tak narychlo odřekl, takže jsme se divočinou museli prodírat sami a vypnuli jsme ten zatracený reaktor…"

Schneiderův výraz tváře se změnil tak prudce, že to vypadalo, jako by mu kolem očí náhle naskočily temné stíny. „Udělali jsme chybu!" vydechl ztěžka. „Není vypnutý. Pořád… ještě běží…!"

Mainland zavrtěl hlavou téměř soucitně a Littlecloud, který to musel vědět nejlépe, protože to on přestavil páku přístroje, řekl velice rozhodným hlasem: „Pokud jste přišel kvůli tomuhle, profesore, pak se mýlíte. Žhavé srdce cyklotronu vyhaslo – je mrtvé! Vždyť jsem tehdy hned odeslal zprávu do budoucnosti, museli jste ji dostat. Nikdo neví, proč potom časové skoky neustaly a proč jsou pořád rozsáhlejší…"

Schneider jen němě pohlédl vzhůru. Nevypadal přesvědčivě.

„Řekněte nám raději, co se stalo," pokračoval Mainland. „Z dětí toho zřejmě moc nedostaneme. Kde vás našly?"

„Našly?" Schneider se užasle usmál a pokoušel se posadit. Napodruhé se mu to podařilo. Protože mu v tom doktor Williams nebránil, zdálo se, že je vše v pořádku. „Mě našly… no to je dobré!"

„Jestli jste schopen, pak mluvte!" naléhal Littlecloud. „Řekněte nám, co se stalo! Dorazil jste sem s osádkou té helikoptéry?"

„Helikoptéry?" zopakoval Schneider.

„S posledním časovým skokem sem Pounder poslal jednotku. Patnáct mužů v helikoptéře. Dozvěděl jsem se to také teprve před chvílí. Zachránili jednu z našich pátracích hlídek… Vy to nevíte?"

Výraz Schneiderovy tváře se opět změnil. Poněkud mátožně vysunul nohy přes okraj lůžka, ale tentokrát mu chtěl doktor důrazně zabránit v tom, aby vstal.

„Nechte toho!" vyjel Schneider. Pak ho od sebe odstrčil jako dotěrný hmyz a zarudlýma očima pohlédl na Mainlanda. Jeho hlas dostal ledový nádech. „Vím o tom! Přesně vím, o koho jde!"

Mainland chápal náhle vědcovo vzrušení stejně málo jako ostatní.

„Kdo na vás střílel?" připomněl Littlecloudův hlas, o čem právě

mluvili. „Řekněte nám, kdo na vás a na toho chlapce střílel. Souvisí to nějak s těmi nové příchozími?“

Schneider se zhluboka nadechl. Hrudník se mu vzedmul. „Nemáme čas na dlouhé debaty. Musíme být rychlejší než ti lovci.“

„Lovci?“ Mainland se zasmál stejně hlasitě jako nejistě.

Schneiderovo razantní gesto ho ovšem umlčelo. „Buďte rozumní a poslouchejte mě. Jinak by vás to mohlo velice brzy mrzet. Ten blázen se nezastaví před ničím! Kde je ta helikoptéra teď?“

„Letí sem,“ řekl Mainland. „Za pár minut.“

„Zadržte ji!“

„Prosím? Jak to máme udělat?“

„Zadržte ji! Jak, to je mi jedno!“ Gestikuloval divoce směrem k Alexandrovi. Hoch stále ještě ležel v bezvědomí a nic z bouřlivých událostí kolem sebe nevnímal. Jeho rodiče ovšem vzhlédli tak vyděšeně, jako by už tušili obsah vět, které vzápětí vyslovil Schneider.

„Jdou po něm, Mainlande! Jsou tady kvůli němu! Pounder ty chlapy poslal…“ Přejel si po schlíplých vousech. „Nemohu vám to dokázat, ale vím to! Vezme vám děti. Chce vám je ukrást! Každé z nich, pokud ještě budete váhat nebo tady se mnou diskutovat!“

DINOLAND

Kouřila jakési byliny, které by mohly být docela dobře novým druhem umělého tabáku, který vrhl na trh nějaký vychytralý farmaceutický koncern s tvrzením, že se jeho kouřením vyléčí i ten nejtěžší kašel. Namísto kouře totiž z cigarety vycházely éterické výpary, které momentálně dráždily Pounderovy průdušky.

Přesto ho ta žena fascinovala.

Moira Sheaverová byla nejen zvláštně oblečená – byla celá zvláštní. Bylo to dvojnásob podivné u ženy, jejíž práce zpravidla vyžadovala, aby byla pokud možno nenápadná. Byla stejně vysoká jako generál. A jen v očích nějakého svérázného sochaře mohla její postava vypadat jako krásná.

Pounder z ní navíc cítil jakousi prohnanost. Jako by byly pravdivé

ony fámy, které tvrdily, že Sheaverová vznikla klonováním.

Pounder věděl, že je to nesmysl. Klonovaní lidé se nedostali do mocenských pozic, jakou zastávala Moira. Většina lidí ani nevěděla, že s klonováním již bylo dosaženo docela slušných výsledků.

„Nepokoušejte se mi klást překážky!“ řekla a vypustila dým z hranatých úst záměrně směrem k němu.

Jen se té provokaci usmál. Nedal na sobě znát, co se odehrává v jeho nitru. Cítil nebezpečí, které z té ženy vycházelo, a bylo pro něj typické, že nepropadl panice, ale touto výzvou nabyl obvyklé sebejistoty.

„Proč bych to měl dělat?“ zeptal se.

Moira měla tak krátké vlasy, že jí pokrývaly hlavu jako bodliny ježka. Přejela si po nich a Poundera by nepřekvapilo, kdyby pak na nich spatřil krev.

„Víte, kdo mě posílá?“

Pounder zachoval neutrální úsměv. Přikývl.

„Ministerstvo obrany.“

„Prezident,“ opravila ho chladně.

Pounder na ni vyčkávavě pohlédl.

„Je znepokojen vývojem, který zde nastal.“ Moira Sheaverová se rozhlédla po DINOLANDU a nemusela ani přitom pohled doprovodit gestem ruky. Měla světle modré oči.

Modrá dáma, pomyslel si Pounder znovu.

„Časové skoky?“

„Ty.“ Dokázala, že i ona má nadání ledově se usmát. „Má starosti i o našeho milého Schneidera, o němž se prezident domnívá, že je tím jediným, kdo by to vše zase mohl uvést do normálního stavu.“

Nechala větu doznít a studovala přitom Pounderovu reakci.

Generál stál bez hnutí. Její slova pochopil jako výzvu, aby se vyjádřil.

„Takže kdy si mohu pohovořit se Schneiderem?“ zeptala se.

Pounder si dal s odpovědí na čas. „Lituji, ale obávám se,“ řekl nakonec, „že na tuto otázku vám momentálně nikdo neodpoví.“

Napřímila se. Modř jejích očí potemněla. „Co tím chcete říci, generále?“

„Krátce předtím, než jste přišla, byl profesor unesen.“

„Unesen?“ vyrazila nekontrolovaný zvuk, který od ní v takovéto formě nečekal. „Řekl jste unesen, generále?“

Přikývl.

„Chci hrát s otevřenými kartami…“ řekla.

Pounderova tvář zůstala kamenná.

„Schneider volal včera do Pentagonu. Vznesl proti vám ta nejtěžší obvinění. Proto jsem tady, generále!“

„Jaká to byla obvinění?“ zeptal se. Nezdržoval se otázkou, jak se Schneiderovi podařilo obejít bezpečnostní opatření. Teď už bylo jasné, že využil včerejšího zmatku.

„Cítil se ohrožen. Vámi!“

„Vy tomu věříte?“

„Neučinil jste doposud nic, abyste mě přesvědčil o opaku.“ Moira zkřivila rty. „Kde je Schneider?“

„Unesli ho, jak jsem již řekl.“ Než mohla pronést další komentář, dodal: „Možná, že se cítil ohrožen. Ale jistě ne mnou. To jste trochu na falešné stopě. A pokud jde o prezidentovy obavy, ty jsou naprosto oprávněné. Zde se dějí věci, jejichž dopad nelze odhadnout…“

Informoval ji o tom, co se stalo krátce před jejím příletem. Referoval ze svého pohledu a ani slovem se nezmínil o použití omamných prostředků. Vylíčil to prostě tak, že Schneidera do minulosti unesl onen hoch. Údajně hned nato tam vyslal příštím skokem jednotku, aby vypátrala únosce a jeho oběť.

Tvářila se pochybovačně.

„Vy mi nevěříte? Měla byste! Jsou tady ony děti, o jejichž existenci jsme ještě donedávna nevěděli! Jsou zřejmě schopny libovolně se pohybovat v čase. Podle mne je to spiknutí – opravte mne, pokud to vidíte jinak. Ale nikdo odtamtud dosud nepovažoval za nutné nás upozornit na ty děti a jejich talent. Vzniká tudíž podezření, že se tím sleduje jistý záměr. Schneiderův únos by mohl být teprve začátkem.“

„Začátkem čeho?“ zeptala se Moira Sheaverová.

„Konce,“ odvětil Pounder fatalisticky.

Okamžitě zpozoroval, že udělal chybu. Neudělá na ni dojem tak snadno. Ale zůstal věrný svému postupu, aby získal alespoň trochu času – času, který naléhavě potřeboval.

„Konce,“ zopakoval ještě jednou monotónně.

Modrá dáma z Pentagonu zavrtěla hlavou. „Jestli se Schneiderovi něco stalo,“ řekla temným hlasem, „bude vás to stát víc než vaši penzi, generále Poundere – mnohem víc! Doufám, že je vám to jasné…!“

Las Vegas

Mainlandovy prořídlé vlasy se dostaly do víru rotoru helikoptéry. Rozcuchaly se, ale v téhle chvíli mu to bylo docela jedno. Zastavil se a čekal, až se otevřou dveře kabiny. Jeho průvodci zůstali stát za ním. Už teď viděl zarputilé tváře nově příchozích přes tónovaná skla okének letounu.

Jsou to všechno černoši, uvědomil si s překvapením. A hned ho napadlo: Pounder nedělá nic bez záměru. I tohle bude mít nějaký důvod. Ale jaký?

Muž, který pak k němu zamířil s úsměvem na tváři, měl uniformu plukovníka. Tím byl nepochybně služebně nad Mainlandem, jehož hodnost stejně nebyla vojenská.

Jenže nikdo z příslušníků armády, kteří se až dosud dostali do minulosti, proti tomu nic nenamítal. Mainland měl ideální předpoklady k vedení lidí. Byl respektován. Ukáže se, zda to tak bude i nadále.

„Vy musíte být Mainland," řekla ta obrovská postava a natáhla pracku.

Mainland mu potřásl rukou. V úsměvu svého protějšku neshledal nic, co by ho za jiné situace naplnilo nedůvěru. Přesto zůstal ostražitý.

„Vítám vás i vaše lidi, plukovníku. Nikdo nás neinformoval o vašem chystaném příletu. Jste tady v souvislosti s tou záležitostí Pounderových odpadů?"

Narážel na generálovo vydírání, které spočívalo v tom, že další zásobovací dodávky do minulosti měly být závislé na tom, zda bude možno z budoucnosti posílat nebezpečný odpad. Nedávno chtěl odeslat časovým skokem velmi nebezpečný radioaktivní odpad ve speciálních kontejnerech, aby zvláštního fenoménu přece jen nějak konkrétně využil.

„Dovolte, abychom se tady alespoň trochu aklimatizovali," řekl černý plukovník, „než začneme mluvit o důvodech. S kontejnery TN-2000 to nesouvisí. Ta akce byla odvolána. Jmenuji se Ben Kenya."

„Odvolána? Proč?" Mainland na sobě schválně dal znát úžas, aby získal čas – čas pro ty, kteří se starali o děti.

„Ale, prosím vás, poručíku, copak se takhle vítají – „ Kenya pohlédl za něj „ – zachránci?“

Mainland se pootočil k doktoru Williamsovi a k několika lidem, kteří stáli se založenýma rukama před budovou a všechno slyšeli. Kenyovi muži už mezitím stáli všichni kolem helikoptéry. Leckteří z nich měli ve tváři dost zarputilý výraz a už to stačilo, aby se v hlavách potvrdila ona neurčitá hrozba, kterou svým tvrzením vyslovil Schneider.

„O čem to mluvíte?“ předstíral Mainland nechápavost.

„I kdyby vám to skutečně nebylo jasné – musíme o tom mluvit tady? Moji lidé jsou unavení a mají hlad. Máme za sebou cestu dlouhou sto dvacet milionů let. Chceme tedy příliš, když…“ Nedokončil větu, ale každému bylo stejně jasné, kam míří. „Něco jiného: Co jste to tady, k čertu provedli s oblohou?“

„S oblohou? Myslíte to rudé zbarvení?“

Kenya přikývl a vylíčil, co se jim stalo, když se tady ocitli.

Mainland na sobě nedal znát, jaký význam tomu úkazu připisuje. „Kde jsou ti, o kterých jste se zmiňoval ve vysílačce?“

Kenya zřejmě přijal docela sportovně, že jejich zážitku nebyla věnována patřičná pozornost. Ukázal sněhobílé zuby. Usmál se od ucha k uchu. „Když jsme ty Deinonychy zahnali pryč, džíp jsme dali do pořádku. Ti hoši z toho vyvázli jen s několika šrámy a za chvíli se tady i s tím křápem musí objevit. Neměli by samosebou chybět při oslavě.“

„Oslavě?“ zeptal se Mainland.

Ben Kenya nevinně přikývl. „Samozřejmě, poručíku! Musíme to vysvobození pořádně oslavit. Minimálně oslava pod širým nebem. A zúčastnit by se jí měli všichni a když říkám všichni, tak myslím všichni, poručíku!“

„I děti,“ přikývl Mainland. „Rozumím…“

Kenyovi se zablýsklo v očích. „To mě těší. Skutečně rozumíte, poručíku, gratuluju! Samosebou i děti. Byla by to pěkně nudná oslava bez dětí, co…?“

Alexandr tiše zaúpěl.

Littlecloud se krátce v chůzi zastavil. „Už se probírá," řekl.

Naďa neodpověděla. Jen popošla o pár kroků dál, obklopená houfem dětí, které se za ní táhly jako v oné pohádce o krysaři. Patnáct dětí, které prchaly před patnácti vojáky, o nichž Schneider tvrdil, že se jich chtějí na Pounderův rozkaz zmocnit.

Ale Schneider, který celou tu dobu kráčel vedle Littleclouda, se jediným slůvkem nezmínil, proč.

„Nezastavujte se!" lamentovat vědec, který ještě ani nenaznačil, za jakých okolností byl on i Alexandr znarkotizován a jak se vůbec dostali k dětem.

Littlecloud věděl, že brzy bude třeba leccos vysvětlit. I jeho trpělivost měla své meze. Jen díky Nadině zásahu se podařilo, že rodiče jim svěřili děti, aby je zavedli na bezpečné místo, dokud se nevysvětlí, jestli je Schneiderova obava správná. Pro rodiče nebylo snadné zase opustit své ratolesti, které se právě našly. Na pouhé Schneiderovo varování by patrně nedali. Ale Naďa měla u rodičů značný respekt.

„Doufám, že to jsou všechny děti," řekl Schneider.

Littlecloud, který se krátce soustředil na Alexandra, odpověděl rozmrzele: „Na člověka, co se obklopuje takovými tajemstvími jako vy, máte dost velké nároky… Samozřejmě to nejsou všechny děti! To jste chtěl odvléct i kojence?"

„Mluvíte, jako bych to dělal pro svou zábavu. Těm dětem opravdu hrozí nebezpečí – všem dětem. Už mi konečně věřte!"

„Tak to konečně vysvětlete!"

„Tady?"

Naďa se k nim otočila. Vzdálenost mezi nimi se poněkud zkrátila. „To se musíte hádat před dětmi?" její skeptický pohled zabloudil k nachově zbarvené obloze. Pak naklonila hlavu, jako by něco zaslechla. Snad vrčení rotorů helikoptéry. „Pospěšte si. Doufám, že se Paulovi podaří je zdržet dost dlouho…"

Z budovy, v níž byla obecní síň, třída a několik společenských zařízení, vyšli krátce předtím, než venku na prostranství před ní přistála cizí helikoptéra.

S lovci – jak se vyjádřil Schneider.

Momentálně mířili ven z města, směrem na východ. Asi pět minut chůze odtud bylo skladiště zásob, které zřídili osadníci. Tam bylo možné se na nějakou dobu ukrýt – ale trvalé řešení to samozřejmě

nebylo.

Jenže s tím momentálně nikdo nepočítal. Nejméně Littlecloud, který měl ze Schneiderova příchodu smíšený dojem. Náhle se v jeho nitru ozvalo mnohé z toho, o čem se domníval, že už dávno překonal, že se s tím vyrovnal, nebo že na to zapomněl. Zejména Schneiderovo tvrzení, že gama cyklotron stále ještě pracuje, v něm hlodalo víc, než si chtěl přiznat. Schneider ho tím nepřímo obvinil ze lži nebo z neschopnosti.

A nic z toho nebylo v Apačových očích lichotivé.

Poslední úsek cesty proběhl v mlčení. Děti se kupodivu na nic neptaly. Chovaly se pozoruhodně ukázněně.

Littlecloud měl klíč od nenápadné tříposchoďové budovy, která ležela ve stínu mezi vyššími sousedními stavbami, a k níž měli namířeno. Komplikovaný zámek by snad mohl být někomu, kdo by chtěl loupit, nápadný, ale z pobudů, kteří obývali okolní zříceniny, se do toho zatím nikomu nechtělo.

Littlecloud postavil Alexandra, který se už probral, na zem. Chlapec se jen trochu mátožně pohyboval. Pak Littlecloud odemkl.

„Zůstaňte tady!“ přikázal. „Já se tam nejdřív podívám!“

„Ale vždyť zámek byl v pořádku!“ protestovala Naďa, které připadala každá minuta venku nebezpečná. Schneider se držel zpátky.

„Přesto,“ řekl Littlecloud. Sundal pušku, kterou měl zavěšenou přes rameno, a podal ji Schneiderovi. Pak vytáhl z pouzdra ruční pistoli. Navíc i baterku, kterou použil už při setkání s Papouchosaury a od té doby ji nosil s sebou jako talisman. „Nepotrvá to dlouho. Zůstaňte pod přístřeškem. Kdyby se blížila helikoptéra, uslyšíte ji včas. Pak se vydejte za mnou.“

Nečekal už na odpověď a hned se vydal do skladiště. Ve světle baterky prohlížel místnosti většinou k prasknutí plné zásobami. Považoval za správné zachovat opatrnost, i když to nevypadalo tak tragicky, jak se obával. Přesto, že okna i dveře byly zajištěny, narazil v některých místnostech na jednoznačné stopy toho, že někdo se hrabal v krabicích se zásobami. Ovšem ti, kteří je zanechali, už museli zmizet. Tady by je nepřehlédl.

Když se vrátil ven, sdělil Nadě a Schneiderovi, co zjistil. Po malé poradě se přesto rozhodli tady krátce zůstat.

„Ale ne nahoru!“ nařídil Littlecloud, když vešli do budovy. Obával se, že v případě, že by je vypátrali, by měli odříznutou ústupovou ces-

tu.

Littlecloud se přistihl při tom, že nespouští oči z Alexandra. Pro něj byl ten hoch čímsi zvláštní. Od té doby, co ho nesl v náručí, měl občas nejasný pocit, že z chlapce na něj přechází jakási energie…

Naďa zapálila připravené svíčky. Okenice zůstaly zavřené.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Schneider.

„Mezozoického nebo kenozoického času?“ zažertoval Littlecloud.

Schneider zavrtěl hlavou. „Měl byste už konečně zakopat válečnou sekeru proti mně. Ať už se váni stalo cokoliv.“

Naďa dala každému z dětí do ruky svíčku a zavedla je do jedné ze zadních místností. „Necháme pány tvorstva chvíli o samotě,“ řekla.

„Mohl bych s nimi zůstat taky?“

Littlecloud se ani nemusel dívat, aby identifikoval nakřáplý hlas. Byl to Jasper. Přesto se musel usmát.

Naďa se vzápětí vrátila. Littlecloudovu poznámku „Nesmíme je ani na vteřinu spustit z očí!“ odbyla mávnutím ruky. „Mají dost nahnáno – budou teď hodní jak beránci! Kromě toho se k nim za chvíli vrátím. Jen jsem se chtěla podívat, jak je to s vámi…“

„Díky, všechno je v nejlepším pořádku,“ usmál se Schneider. Vypadal mnohem uvolněněji než před chvílí. Přeneslo se to i na Littleclouda.

„Chápu vaši skepsi,“ řekl vědec. Společně vešli do místnosti plné beden. Naďa i tady docela bezstarostně rozmístila několik svíček, až ji Littlecloud upozornil, že v některých kontejnerech jsou bedny s municí.

„Co nechápu,“ řekl Schneider, „je to, že se chováte, jako byste o ničem nevěděli.“

Jejich údiv byl opravdový. „A o čem bychom měli vědět?“

„To mi chcete vážně tvrdit, že jste neměli tušení o Alexandrových návštěvách?“

„Návštěvách?“

„V budoucnosti!“

Littlecloud a Naďa si vyměnili pohledy, které mnohem jasněji než jakákoliv ujišťování dokazovaly, že nemají tušení, o čem mluví.

Schneider povzdychl, když pochopil, že vše je mnohem spletitější, než předpokládal.

„Měli bychom si teď udělat čas, abychom si o všem dostatečně promluvili. A především bychom se měli vyvarovat omylů.“ Ujistil se, že

s ním souhlasí, a pak řekl: „Jedno bych měl možná předeslat: já jsem se sem na rozdíl od Pounderovy jednotky, nedostal časovým skokem…“

DINOLAND

Moira Sheaverová neztrácela čas. Usídlila se ve stanici a začala s vyslýcháním vojenského personálu. Pounder to rozhodně nesledoval s klidem. Muže, kteří se podíleli na odposlechové akci proti Schneiderovi, zavázal k absolutní mlčenlivosti a nešetřil ani výhružnými pohledy. Přesto si nemohl být jist, že z nich Modrá dáma nevytáhne něco, nač by ho pak mohla nachytat!

Bylo příliš lidí, kteří se podíleli na lovu na děti. Moira Sheaverová nutně musela přijít na rozpory v jeho údajích o průběhu událostí. Otázkou jen bylo, jak rychle z toho vyvodí důsledky.

Pounder se nikdy v životě nemodlil a neudělal to ani teď. Spíše ve skrytu duše myslel na onu hrstku ztracených lidí, do jejichž rukou vložil svůj osud.

Kdyby operace v minulosti probíhala normálně, musel by být už Ben Kenya zpátky.

Jenže se to nestalo. Nebyl spatřen nikdo z oné jednotky, ani žádné dítě. Pounder by ani na mučidlech netrpěl tolik, jako když se Moira pustila do rozhovorů s civilními zaměstnanci v čele se Sondstrupem. Věděl, že mu začíná téci do bot. Když už se stmívalo a on nebyl ani zatčen a nepřicházela žádná reakce minulosti, přišel na nápad, o němž zatím neuvažoval, ačkoliv byl dosti logický: kdo tvrdí, že děti se mohou pohybovat v čase a v prostoru libovolně? Kdyby je Kenya vypátral a nějakým způsobem je donutil, aby se s ním přenesly do budoucnosti, nebylo automaticky řečeno, že by se museli objevit v areálu stanice. DINOLAND byl přece veliký.

Moira Sheaverová byla první, kdo zareagoval, když vyslal vojáky do nebezpečné pravěké džungle…

Las Vegas, noc

Seděli v úzkém kruhu a rozmlouvali. Dva dospělí a patnáct dětí. Předtím si připravili a snědli něco ze zásob, které zde byly uskladněny. A Alexandr naznačil, že děti jsou ochotny hovořit o svém tajemství.

„Můžeš začít," řekla Naďa zkroušeně. Svit svíčky jí ozařoval pobledlou tvář. Přála si, aby tady byl Littlecloud. Ale ten považoval za důležitější vrátit se pod pláštíkem noci zpět do osady a zjistit, co se tam děje.

O pravdivosti Schneiderových informací už teď nepochybovali. I když jim zpočátku připadalo těžké uvěřit, že byl do tohoto času přenesen dětmi…

Alexandr se mlčky dorozuměl s ostatními chlapci a dívkami a pak dětským hlasem, ale velmi klidně začal hovořit o věcech, které dospělí chápali mnohem hůř než přítomné děti.

„Cítili jsme už dlouho, že je to v nás," řekl obrácen k Nadě. „Že jsme jiní. Jen jsme nevěděli, v čem je ten rozdíl. A pak, při hře, jsme na to přišli…"

Schneiderovi vzrušením zrudl obličej. Učinil netrpělivý posunek. „Nepřestávej, povídej dál!"

Také Naďa měla podezření, že tady mluví o něčem víc, než jen o nějaké hře. Přesto ztlumila Schneiderovo naléhání. „Hezky pomalu. Máš dost času…"

Na několik vteřin zavládlo ticho, které přerušil chechot jednoho z chlapců. Byl to Jasper. Zeptal se: „Proč jsme museli pryč? Kdo po nás jde?"

Schneider mu to vysvětlil a Naďa nedovedla říci, proč při tom má nedobrý pocit.

„Ten generál je zlý?" zeptal se Jasper a výraz v jeho pihovaté tváři rozhodně nepřispěl k tomu, že by se Nadiny obavy rozptýlily.

„Dá se to tak říct," odpověděl Schneider. „Omámil mě i Alexandra, aby se zmocnil někoho z vás. A o totéž se teď pokouší znovu. Jenže teď se chce zřejmě zmocnit vás všech."

„Proč?“ zeptal se zvědavě Jasper.

„O tom si přece můžeme promluvit později,“ zasáhla Naďa. „Nejprve nám povězte, jak to…“ Hledala vhodná slova, „…děláte. To cestování časem.“ Zavrtěla hlavou. „Já to nechápu. Znám vás tak dlouho a nikdy jsem si ničeho nevšimla.“ Napadlo ji něco jiného a rysy jejího obličeje se zachmuřily. „Proč jste udělali to s Kempferem? Ten chudák…“

„Kempfer je blbec!“ vpadl jí do řeči Jasper.

Alexandr ho umlčel pohledem. „Byl to můj nápad,“ svěřil se. „Ten prostředek měl učitele uspat jen na pár minut. Měli jsme plán, že toho času využijeme k tomu, že se pokusíme dostat se do doby, z níž pocházejí naši rodiče. Byl jsem poslán tam, kde jsem byl už dvakrát…“ Podíval se na Schneidera. „Když jsem byl napaden a omámen, přinesli mě ostatní zpátky. S ním. Ležel na mně…“

„Ale vždyť jste zmizeli všichni,“ namítla Naďa. „Na celý den!“

„Pár věcí se nepovedlo.“ Alexandr nasadil pokřivený úsměv. „Necvičíme ještě dlouho. Celý ten okruh byl při tom pokusu nějak posunut o pár hodin do budoucnosti. To jsme neměli v úmyslu…“

„Ty vážně dokážeš cestovat do budoucnosti?“ zeptala se Naďa a snažila se přitom o neutrální tón.

„To dokáže každý z nás,“ řekl Alexandr. „Chtěli jsme to prozradit až ve chvíli, až to budeme skutečně ovládat. Sami a bez pomoci se dokážeme přenést do budoucnosti nanejvýš o pár minut nebo hodin. Dál jsme to ještě nezkoušeli.“

„Bez pomoci?“ zeptal se Schneider. „A co to mluvíš o minutách nebo hodinách? Vždyť jsi byl v budoucnosti vzdálené miliony let, když jsme se setkali…!“

Alexandr se mírně usmál. „To šlo jen proto, že mi pomáhali ostatní. Shromáždili síly, aby mě nesli. A i pak to bylo těžké. Pro jednoho je taková vzdálenost nepřekonatelná.“ Chvíli zaváhal. „Zatím,“ řekl pak tiše.

„Zatím?“

„Narůstá to,“ zvolala Jodie, dívenka, která se nedávno objevila v ložnici Nadi a Littleclouda. „Narůstá to rok od roku…“

„Takže tak ses k nám dostala,“ rozsvítilo se Nadě a hned se obrátila k Jodie. „Přes den ses při vhodné příležitosti vkradla k nám do bytu a pak ses ocitla v budoucnosti, takže jsi tam, a nejednou, byla v noci! Jodie, Jodie…!“

Dívka sklopila zahanbeně zrak. Vypadalo to, že lituje, že se vůbec vložila do řeči. Ale Nadin pohled už mezitím utkvěl na Jasperovi. „A tys nás všechny vodil za nos, když jsi odjel s Charlym směrem k oblasti časového skoku. Vydali jsme se za tebou, abychom vás chytili, ale stopy Ornithomimida najednou končily. A když jsme se po písečné bouři vrátili na totéž místo, vedly stopy opačným směrem – opět k městu, kde jsi už byl, když jsme se vrátili. I ty ses dostal o pár minut do budoucnosti, aby ses nás zbavil… Bylo to tak?“

Jasper se hrdě usmál.

„Ale co jsi chtěl u toho časového skoku? Vždyť tě mohl zabít…“

Jasperův úsměv zmizel a vystřídal ho výraz zarytého vzdoru. Co ho to popadlo, že sedl na dinosaura a ujel, neprozradil.

Naďa si uvědomila, že na tohohle chlapce musí jinak než na jeho kamarády.

„Vy si navzájem pomáháte,“ ozval se Schneider. „Tím, že vytvoříte kruh, ve kterém jsem se poprvé ocitl?“

Alexandr, jehož nevraživý pohled spočíval na Jasperovi, přikývl. „I potom, co nás uspali.“ Ukázal na děti. „Nevědomky nás přivolali nazpět. Cítili, co se se mnou stalo. Ten zlý člověk neměl sebemenší šanci.“

„A proč jsem byl přenesen i já?“

„Všechno živé, čeho se tam, na druhé straně, dotknu, se přenese se mnou. Automaticky…“

„Tam, na druhé straně,“ zopakoval Schneider zamyšleně. Zdálo se, že teď vidí všechno jasněji, ačkoliv leccos si už z toho, co zažil, domyslel. Teď už tedy bylo vše jasné. Zapadalo to do sebe jako kamínky fantastické mozaiky. Otočen k Alexandrovi, kterého považoval docela samozřejmě za vůdce dětí, se stroze zeptal: „Dokázali byste to… předvést… ještě jednou?“

Naďa vykřikla a ani nevěděla proč. „To nesmíme,“ dodala teď poněkud mírněji.

Schneider na ni pohlédl s nechápavostí vědce, který chce okamžitě všechno vyzkoušet.

„Proč ne?“ zeptal se Jasper. „Já jsem pro!“

Kupodivu to byl Alexandr, kdo odmítl. „Někdy jindy,“ řekl. „Jsem unavený.“

Naďa nevěděla, proč má dojem, že je to pouhá výmluva.

Ale ulevilo se jí.

Ben Kenya odložil masku.

Rozhodujícím okamžikem bylo, že Mainland mu s okolky vysvětlil, proč se oslavy neúčastní žádné z dětí.

Vyrukoval na plukovníka s povídáním o jejich záhadném zmizení. Nezmínil se o tom, že děti se mezitím objevily a považoval přitom za velice šťastnou shodu náhod, že kromě rodičů vědělo o tomto návratu jen velmi málo lidí. Většina pátracích hlídek byla ještě v terénu a těch několik, kteří o tom věděli, bylo bleskově informováno, že by mohlo být nebezpečné se o tom zmiňovat před nově příchozími. Alespoň do té doby, než budou známy jejich cíle.

Těžkostí se ovšem Mainland obával ze strany svých vojáků. Přesněji řečeno to ani nebyli jeho vojáci. Podléhali stále ještě – ačkoliv přeneseni do prehistorické doby Pounderovu vrchnímu velení. Této okolnosti si byl patrně Kenya vědom a chtěl jí náležitě využít.

Okamžitě po Mainlandově líčení situace ho velitel jednotky zbavil velitelské pravomoci a převzal velení nad všemi vojáky v Las Vegas. Drobný odpor okamžitě s chladným úsměvem odbyl s poukazem na paragrafy, takže i pochybovači se stáhli zpět.

„Co s námi bude?“ zamumlal doktor Williams, do jehož pracovny se Mainland stáhl po svém degradování.

O několik domů dál obsadil Kenya hlavní stan, kde byly i počítače k výpočtu a předpovědi časových skoků. Tam také současně prováděl výslechy vojáků, kteří předtím podléhali Mainlandovu velení.

„Dozví se to,“ řekla Melanie Dankwartová zalykající se slzami.

Byla tady i se svým mužem. „I několik z vašich lidí, Paule, vidělo, že děti se vrátily. A někteří dokonce vědí, že byly tajně odvedeny pryč…“

„Tomu se nedalo zabránit,“ přikývl Mainland, kterému už bylo jasné, že Schneider se svými Jobovými zvěstmi nepřeháněl. „Za některé bych dal ruku do ohně. Ale u jiných…“

„Štěstí, že nikdo přesně neví, kam byly děti odvedeny,“ řekl Burt Dankwart. Při pohledu na něj by nikdo neshledal sebemenší podobnost s jeho synem. Ale Dankwart byl všude znám jako spolehlivý a

zvláštní člověk a přinejmenším tuto vlastnost po něm Alexandr zdědil. „Nebo vy to snad víte, Paule?“

Mainland neodpověděl.

„Proč jdou po dětech?“ zeptala se Melanie Dankwartová znovu. „Co je na nich tak zvláštního, že se jich chtějí zmocnit…?“ Byla vyděšená a velice rozrušená.

Mainland pokrčil rameny. Usrkl z whisky, kterou mu doktor nalil na uklidnění a která mu ne a ne chutnat. „Schneider to zřejmě věděl. Ale to nám teď stejně nepomůže.“

„Ten plukovník Kenya se svými lidmi,“ řekl Dankwart, „zřejmě nemá ponětí, že Schneider je tady. A tak by to mělo podle mého názoru zůstat, pokud se to dá nějak zařídit…“

Mainland přikývl, ačkoliv si tím vůbec nebyl tak jist. Dankwart tak zřejmě usuzoval z toho, že Kenya se o profesorovi nezmínil. Jenže o tom nebylo sebemenšího důkazu. Věděli příliš málo o okolnostech, které se týkaly Schneiderova příchodu a návratu dětí.

„Co se stane, kdyby se Kenyovi podařilo vypátrat, kde se děti ukrývají?“ zeptal se doktor Williams neurčitě všech přítomných. „Považujete opravdu za možné, že se jich zmocní?“

„Proč by jinak dělal všechen ten tyjátr?“ zeptal se Mainland sarkasticky.

„Ptám se jen proto, že mi není jasné, co s nimi zamýšlí. On a jeho lidé jsou přece v zajetí téhle doby stejně jako my. Nepřipadalo vám také, že se chová, jako by se mohl kdykoliv vrátit tam, odkud přišel?“

„Nemluvte nesmysly!“ Mainland zareagoval nevrle, ale musel přiznat, že lékař má pravdu.

„Bylo by dobré,“ ozvala se Melanie Dankwartová, „kdybychom co nevidět měli nějaké zprávy o tom, že děti jsou v pořádku. Abychom věděli, že jsou v bezpečí a že se jim daří dobře…“

„Bylo by to špatné,“ namítl Mainland jehož nálada se stále zhoršovala. „Doufám, že Littleclouda nenapadne se tady ukázat. Ten Kenya je zatraceně mazaný. Já…“

Na chodbě se ozvaly kroky, a tak zmlkl. Bylo jasně slyšet dupání bot. Vzápětí se rozlétly dveře a dovnitř vešli dva ozbrojení vojáci – černoši. Nikdo až dosud nechápal, proč Pounder vyslal samé černochy.

Krátce se zorientovali. Skupinka u stolu ztuhla v nepřirozeném ochromení. Pak řekl hubenější ze dvou vojáků:

„Mainlande, pojďte s námi. Plukovník s vámi chce mluvit!“

Dříve, než mohl Mainland zareagovat, vyskočil doktor Williams a zvolal: „Pánové, teď zacházíte příliš daleko! My se…“

„Drž zobák!“ ozvalo se ledabyle z úst svalnatce stojícího vedle.

„To je v pořádku,“ řekl Mainland na Williamsovu adresu. „Zachovejte klid. Všichni…“ Sebevědomě se zvedl. „Stejně jsem si chtěl s Kenyou důkladně pohovořit.“

Ovšem ještě dříve, než se před nimi ocitl, si velice drasticky uvědomil, že si vzal příliš velké sousto. Vešli do hlavního stanu. Mainland zaslechl z vedlejší místnosti přidušené výkřiky. Na otázku, co se tam děje, se jeho eskorta jen výmluvně usmála.

Zareagoval po svém, udělal prudce krok stranou a otevřel dveře ještě dříve, než ho stihli zadržet.

Ten pohled ho šokoval.

Jeden z jeho lidí ležel na podlaze před psacím stolem, svíjel se a pokoušel se vlastními silami postavit. Opíral se přitom o převrácenou židli. Z otevřené rány na čele mu tekla krev, kterou měl zalitý celý obličej.

Vedle něj stáli dva z Kenyových mužů a sledovali jeho snažení s opovržlivým pohledem.

„Normane…!“

Mainland chtěl přiskočit k muži – byl jeho přítelem – ale v téže chvíli dostal zezadu prudkou ránu pažbou pušky.

Poslední myšlenka před tím, než ztratil vědomí, byla, že tihle vojáci, které na ně poštval Pounder, nejsou normální.

Spíše… spodina…

Přivítání dopadlo jinak, než čekal.

„Zmizte!“ zasykl doktor Williams. „Jestli vás tady najdou, bude po všem!“

Apač se vplížil do nemocniční stanice, protože se mu zdálo nejjednodušší navázat s někým kontakt právě tady. Cesta nočním městem proběhla bez potíží. Rozvaliny tonuly ve strašidelném tichu a dokonce i ulice vypadala jako po vymření. Lidé se zřejmě stáhli do svých pří-

bytků a zamkli se v nich. Strach, který se nad osadou vznášel, jako by cítil…

A teď tohle.

„Co se děje?“ zeptal se Littlecloud. Zastihl doktora na chodbě. „Nemohl byste mě spojit s Mainlandem?“

„S Mainlandem?“ Williams zavrtěl hlavou. Littlecloud by musel být jasnovidcem, aby věděl, co se tady seběhlo.

„Tak už mluvte! Co se stalo?“

„Oni ho… zatkli! Nevím, jak to jinak pojmenovat.“ Williams pohlédl nevrle na Littleclouda. „Nesouhlasil by s tím, že jste tady. Říkal něco takového.“

„Zatkli? Jste si tím jist?“

Lékař mu vylíčil, co se stalo asi před půlhodinou. „Právě jsem poslal domů Melanii a Burta Dankwartovy,“ dodal. „Doslova umírají starostí o chlapce. Jak je mu?“

„Je v pořádku,“ uklidnil ho Littlecloud. Vypadalo to, že v duchu je stále u Mainlanda. „Snad najdu nějakou možnost…“ začal větu.

„Nechte toho, proboha!“ přerušil ho lékař. „Zmizte a postarejte se o děti! Schneider nelhal – oni jdou vážně po těch malých. Nikdo neví proč… Vy to snad víte?“

Littlecloud zavrtěl hlavou. „Nemůžu v tom Mainlanda nechat…“

„Ten si dokáže poradit sám!“ namítl přesvědčivě doktor Williams. „Zmizte odtud alespoň do doby, než se situace uklidní. Ten Kenya a jeho lidé se chovají, jako by jim hořela koudel za zadkem. Pounder je zřejmě pořádně zmasíroval. Když teď narazí, možná trochu změknou…“

Jenže to byla dost planá naděje.

Littlecloud se přesto dal přemluvit. Velice dobře si uvědomoval, že Mainland je v osadě jediným, kdo ví, kde se děti ukrývají.

Jestli ho donutí mluvit…

Littlecloud měl najednou velmi naspěch, aby poslechl doktorovy výzvy a zmizel.

DINOLAND

Moira Sheaverová pozvala po půlnoci generála Poundera k rozhovoru mezi čtyřma očima.

„Zacházíte příliš daleko," přešla rovnou k věci. „Co mají znamenat ty jednotky v lese? Za tmy?!"

Pounder si prohlédl ženu v modré kombinéze s výrazně menším respektem než předtím. „To jste tady převzala velení?"

„Ne," řekla.

„Dobrá, takže co znamená ta otázka?"

„Vystavujete své lidi zbytečnému nebezpečí. Jaké máte důvody?"

„Nehovořili jsme o tom?"

„Ne!"

„Ale ano! Jen jste neposlouchala dost pozorně!" Pounderův obvyklý styl nabyl převahy. Jistou dobu se dokázal ovládat, ale nebyl schopen překročit svůj stín. „Pokud jste mne nepřišla…" nasadil výhružný úsměv, „zbavit moci – tak proč?"

„Schneider říkal…"

„Schneider říkal!" zaopičil se po ní. „Co byste tomu řekla vy, kdybych vám prozradil, že Schneider trpěl už nějakou dobu utkvělou představou, že je sledován? Přičítal si vinu za vše, co se stalo. Za trhlinu v čase. Za DINOLAND. Zřejmě za každého člověka, který přišel v souvislosti s tím fenoménem o život…!"

Moira prokázala, že je něčím více než pouhou nastrčenou loutkou Pentagonu. A že si na ní Pounder vyláme zuby, jestliže se ji pokusí zatlačit ke zdi lacinými efekty. „Profesor Sondstrup také trpí podobnými utkvělými představami?"

„Ne."

„Dlouho jsem s ním hovořila. Nejenže plně potvrzuje to, nač si Schneider telefonicky stěžoval – upozornil mne také na některé nedostatky ve vašem chování. Staly se věci, které nejsou důstojné člověka vašeho postavení. Co mi můžete říci o smrti plukovníka Straitera?"

Ten myšlenkový skok zmátl Poundera natolik, že se v něm ozval jeho starý démon. „Za to nenesu odpovědnost!" vyštěkl. „Ta akce byla schválená. A já to i nadále považuji za ideální nápad, jak se zbavit atomového odpadu…"

Moira Sheaverová souhlasně přikývla. „Ta akce byla schválená. Máte pravdu. Ale plukovník a několik dalších mužů nepřišlo o život

při realizaci toho příkazu, nýbrž při jeho unáhleném přerušení! A to jste jednoznačně nařídil vy, generále!“

Pounder jako by se vnitřně roztřásl. Nikdo ve stanici si nedovolil zacházet s ním takto. „Okolnosti se změnily…“ vysoukal ze sebe.

„Jaké okolnosti? Ty, které vás nyní nutí riskovat životy dalších lidí? Vyzývám vás, abyste okamžitě stáhl zpět jednotky, které prohledávají džungli – okamžitě!“

„Nemůžete se vměšovat do mých rozkazů – jedině, že byste mne předtím sesadila.“

„Riskoval byste to?“

„Byla byste toho schopná?“

Ve chvíli, kdy to už nečekal, změnila vyslankyně Pentagonu postoj. „Ne, pokud konečně vyložíte karty na stůl. Sám přece uznáte, že musím vědět, co se tady děje. Jaké záměry sledujete? Schneiderův únos, který mi ostatně potvrdili i vaši podřízení, jsem hlásila dál a mohu vám říci, že na nejvyšších místech jsou tím zděšeni. Jenže s vašimi informacemi si tam vědí stejně málo rady jako já! Ta věc s oním chlapcem, který prý s sebou odvedl profesora do minulosti, zní značně nevěrohodně. Buďte už trochu konkrétnější, generále, nebo mě přinutíte, abych sáhla k nejkrajnějšímu řešení!“

Pounder opět nasadil výraz pokerového hráče. „I mně by bylo milejší, kdybychom spolupracovali,“ řekl. „Důvěru za důvěru.“

„Souhlasím.“ Moira přikývla. „Začněte.“

Pounder zaváhal. „Proč se nemohu zbavit dojmu, že přede mnou něco tajíte? Přijela jste skutečně pouze kvůli Schneiderovým stížnostem?“

Moira zavrtěla hlavou. „Začněte,“ zopakovala stejným tónem.

Pounder si teatrálně povzdychl. „Potřebujeme toho kluka – nebo jeho kamarády! Vyslal jsem své lidi proto, že nemohu vyloučit, že tohle nebo jiné dítě se bez ochrany potlouká někde v divočině DINOLANDU, protože se přepočítalo ve svém cestování časem.“

Moira Sheaverová se pokoušela s přimhouřenýma očima zjistit, co si má o tom vysvětlení myslet. „Vy si skutečně myslíte, že by to bylo možné? Kdo jsou ty děti?“ Vytáhla stříbrnou tabatěrku a z ní jednu z těch svých cigaret. Pounder čekal, až si zapálí a potáhne z ní.

„Potomci těch lidí, kteří se tam dostali,“ řekl.

„Odkud to víte?“

„Nevím to,“ odvětil. „Vyvozuji pouze závěry. Definitivní jistotu

samozřejmě nemám. Nikdy jsme se o tyhle věci bohužel nestarali.“

Zmlkl a pravou rukou zajel do kapsy saka uniformy.

Divně na něj pohlédla, i když nemohla vidět zbraň, kterou svíral v prstech.

„Jak důležitý je pro vás Pentagon, Moiro?“ zeptal se.

„Prosím?“

„Víte, že se mi velice podobáte?“

Její nervozita vzrostla. Pounder to vzal s uspokojením na vědomí. Současně zapudil bizarní přání zasvětit tuto neobyčejnou ženu do svých plánů. „Nechte mi volnou ruku, Moiro. Vláda a Pentagon toho nebudou litovat. Jsem na stopě něčemu ohromnému…“

Pounder sevřel rty, když si vyložil její postoj. Zarazil se.

Zjištění, že ho považuje za šílence, ho nesmírně zabolelo…

Las Vegas

Upravili si provizorní lůžka a poslali děti spát. Kupodivu se zdálo, že skutečně usnuly, ačkoliv tolik dětí v tak malém prostoru bylo dost nezkrotných.

Možná to bylo tím, že Carl Schneider a Naďa zůstali v téže místnosti a bavili se tiše při světle svíčky dál. Oba byli neklidní a záviděli dětským dušičkám jejich schopnost vypnout a oddat se bezstarostnému snění. Schneider se zcela očividně ještě nevyrovnal s tím, že se ocitl v minulosti Vzdálené miliony let. Naďa si zase toužebně přála, aby se už vrátil Littlecloud.

Profesor se divil tomu, že Naďa nenaléhala na to, aby se dozvěděli něco více o tom neobyčejném nadání dětí. Bavili se mezi sebou šeptem.

„Mýlíte se, profesore,“ říkala právě. „Samozřejmě, že bych se o tom velmi ráda dozvěděla víc – ale upřímně řečeno z toho mám strach.“

Schneider to patrně vůbec nechápal. „To jste ještě nepochopila, co to znamená pro všechny tady včetně mne? Máte opět perspektivu. Nejste už odsouzeni trávit život zde, v tomto nepřátelském prostředí!

Děti mají schopnost nás všechny zase přenést do současnosti, ze které jsme přišli…!“

Naďa si ho prohlížela tak dlouho, až mu to bylo nepříjemné.

„Co je?“ zeptal se. Mihotavé světlo svíčky vrhalo do jeho vousaté tváře rysy, které normálně nebylo vidět. „Co se vám nezdá?“

„Vy to vážně nevíte?“

Zavrtěl hlavou.

„Kdybychom vás vzali za slovo, mohli bychom se rovnou vydat do rukou Pounderových lidí. Nemuseli bychom před nimi utíkat. Vždyť oni nezamýšlejí nic jiného, než to, o čem jste se právě zmiňoval!“

„To je nesmysl! Mluvíte, jako byste se nechtěla vrátit.“

„Ale ano. Vrátit ano. Jenže ne za každou cenu. A ta cena by byla jednoznačně příliš vysoká!“ Naďa se ulekla, protože promluvila hlasitěji, než chtěla a jedno z dětí se začalo ve spánku převracet.

Schneider chvíli mlčel. Pak přikývl. „Máte pravdu.“

Chvíli si zkoumavě prohlížela jeho obličej a pak přišla k názoru, že skutečně myslí vážně, co řekl.

„Asi jsem v rozhorlení zašel příliš daleko,“ pokračoval. „Přitom pro vás musí být to, co jsme se dozvěděli, ještě překvapivější. Jak to vypadá, vodily vás děti pořádně dlouho za nos.“

Naďa se usmála. „Dá se to tak říci.“

Nedokázala to Schneiderovi vysvětlit, ale od chvíle, kdy bylo toto tajemství odhaleno, cítila značnou úlevu. Připadalo jí, že už teď zná pozadí oněch záchvatů, kterými tak často trpěla.

Její problémy nezpůsobovaly jen časové skoky, které otřásaly časem i prostorem a které zdejší krajinu měnily v poušť, zatímco DINOLAND v budoucnosti se stále rozrůstal.

Zdálo se, že Naďa reagovala i na experimenty dětí a tak se dodatečně vysvětlilo leccos, co pro ni bylo dlouho předtím záhadou.

„Myslíte si, že všichni smýšlejí stejně jako vy?“ zeptal se Schneider. „Myslím tím – že cena za návrat by mohla být příliš vysoká?“

„Určitě všichni rodiče,“ upřesnila Naďa. „U ostatních nevím. Jsou jistě i zoufalci, kteří by udělali všechno pro to, aby se odsud dostali.“

Schneider zamyšleně přikývl. „Toho se také obávám.“

Kterési z dětí zamumlalo ze spánku. Naďa chtěla vstát, aby se na ně podívala. Schneider ji chytil za zápěstí. S nevolí se vyvlékla.

Jedno z dětí se najednou zahihňalo.

Znělo to doslova… zlomyslně.

Naďa cítila, jak jí naskočila husí kůže. Ještě nikdy žádné dítě takto nezažila. Ani Jaspera. Při dalším smíchu zjistila místo, odkud se ozývá. Hihňání přicházelo z místa, kde byla lůžka.

I Schneider zpozorněl. „Kdo je to?“

Naďa mlčela. Naznačila mu posunkem, aby zůstal v klidu. Opatrně postupovala řadami spících dětí zabalených do přikrývek. Pokud některé z nich spánek předstíralo, dělalo to dokonale.

Schneider zapálil pár dalších svíček a Naďa se pak vrátila k němu. „Jsou to holt děti,“ řekla, jako by tím bylo vysvětleno vše. Ale už další věta prozradila, že se cítí nejistá. „Doufám, že se vrátí brzy…“

Venku z chodby se ozval škrábavý zvuk.

Strnuli.

Po chvíli se škrábání opakovalo.

„Podívám se tam,“ řekl Schneider, který si právě vysvětlil výraz Nadina obličeje. Ačkoliv už toho zažila spoustu, dostala najednou strach. Ještě nikdy nebyla v tak tíživé situaci. Ještě nikdy nepřišel nepřítel z vlastních řad. Ačkoliv jí generál nebyl nikdy sympatický, přece jen myslela, že se na něj může spolehnout. Toto přesvědčení teď nahradil realističtější názor, že Pounder je egoistický bídák.

„Ne…“ Nadina námitka byla pouhým alibi. Chtěla, aby se Schneider šel podívat, co se děje.

Vzápětí se jí zdálo, že slyší v chodbě hlasy. Pak chraptivý hlas kdesi v místnosti dětí naprosto bez souvislosti, ale naprosto srozumitelně řekl: „… by mohlo pršet…“

Jejich pohledy přelétly místnost.

Probudil se Dennis. Po něm Jodie.

„Slečno Bancroftová…?“ ozvalo se ospale.

„Zatraceně!“ zaklela Naďa. „Rychle, pojďte sem!“

Schneider se za ní vydal k dětem. „Jsme odhaleni?“

Naďa neodpověděla. Jen rozsvítila baterku, kterou jim tady nechal Littlecloud.

Venku na chodbě stále někdo mluvil.

„Našli nás,“ řekl Schneider přiškrceně. „Neměl bych raději…“ Táhlo ho to ke dveřím.

„To nemá smysl,“ řekla Naďa. Vzbudila spící děti a vyzvala je, aby odešly od stěny, za kterou venku byla chodba. Děti poslechly. Na nic se nevyptávaly.

Naďa zírala na police u stěny.

Odtamtud se ozval ženský hlas: „… jahodový dort…“

„Jahodový dort?“ zašeptal Schneider.

Naďa poslala děti ještě dál a zatáhla za polici. Ta se s lomozem převrátila.

Schneider vytřeštil oči, když spatřil díru ve zdi a to, co se v ní pohybovalo.

„Jak jste to věděla?“

„Nevěděla jsem to!“ sykla Naďa. „Och, zatraceně!“

Schneider zamířil světlo na díru a zasténal: „Co je to?“

V otvoru, který byl příliš malý, aby jím prolezla celá hlava, se pohyboval rohovitý zobák. Nejen děti zíraly ohromeně na trhavě se pohybující zoban, v němž bylo vidět ostré špičaté zuby.

Schneider se odtrhl od toho pohledu. Vykročil směrem ke dveřím a Naďa se domnívala, že chce ven.

„Zůstaňte tady!“

Mávl jen rukou a přiložil ucho ke dřevěné stěně. „Tam venku,“ řekl s nuceným humorem, „je zřejmě nějaká párty…“ Všechno ostatní zaniklo v ohlušujícím hluku. Schneider uskočil ode dveří, které se najednou prohnuly. Zvenčí se na ně tlačilo cosi nesmírně těžkého.

„Víte, co se to tam děje?“ zvolal.

„Tuším…“

„A co?“

Naďa se krátce otřásla, ohlédla se na děti a řekla: „Red jim říká Papouchosauři.“

„Jak roztomilé!“

„Narazil na ně, když hledal děti. Prý…“ ztišila hlas natolik, že jí bylo sotva rozumět, „vlákali do pasti dva muže z pátrací hlídky…“

Schneider zůstal stát chvíli na místě jako zkoprnělý. Teprve když zvenčí opět cosi zadunělo o dřevo, takže dveře téměř povolily v pantech, vzal polici a odvlekl ji ke dveřím jako dodatečnou barikádu. Z díry ve zdi se ozýval nenávistný chechot, který zprvu připisoval dětem. A pak se ozvalo: „Kempfer je blbec!“

„To je fakt!“ ozval se nadšeně Jasper.

„Buď zticha!“ uzemnila ho Naďa.

„Musíme odtud, a to rychle,“ řekl Schneider. Ukázal na dveře. „Dlouho nevydrží.“

Další náraz potvrdil jeho předpověď.

„Otevřme okna!“ zvolal vědec. „Postarejte se o děti, Naďo. Já se

pokusím ty bestie zadržet… Kde je ta zatracená puška?“

Než se Littlecloud vydal na cestu, nechal jim nejen svítilnu, ale i pušku.

Naďa zamířila k oknu se zavřenými okenicemi. Ale děti ji ručkama zadržely. Štěbetaly teď jedno přes druhé.

Schneider se už o to nestaral. Ve svitu baterky našel pušku. Přiběhl k ní a shýbl se.

Náhle se cosi kolem něj změnilo.

Změnil se hluk.

Když se Schneider opět napřímil, spatřil, co se stalo.

„Doprčic,“ ulevil si.

Naďa a děti zmizely.

Jenom zapomněly vzít s sebou i jeho.

Vzápětí se prolomily dveře a dovnitř se vevalila smrt…

Mainland se probudil pulsující bolestí. A v první chvíli měl dojem, že má zlomenou páteř. Pod krčními obratli cítil palčivou bolest, která ne a ne přestat. Nemohl pohnout levou rukou. Mravenčilo mu v ní. Mainland se narovnal a pohlédl do obličeje protkaného spletí žilek. Ben Kenya si svlékl sako uniformy a ledabyle ho přehodil přes opěradlo židle.

Pouze v košili stál před Mainlandem, kterého položili na pohovku.

Mainland z toho ale neusoudil, že by s ním zacházeli jako v rukavičkách. S pocitem zoufalství a vzteku zároveň si uvědomil, že ho odvlekli do jeho bývalé vlastní kanceláře.

„Haló, poručíku!“ řekl plukovník. „Toho incidentu je mi líto.“ Předklonil se a s předstíranou žoviálností ho plácl do strnulé paže. Mainlanda to nadzvedlo. „Skutečně, věřte mi. Kvůli těm bláznům jsme ztratili spoustu drahocenného času…“

Mainland tušil, o čem je řeč. Nezareagoval na to však a zeptal se: „Kdo jste, plukovníku? Kde Pounder sehnal takovouhle tlupu a čím vás motivoval?“

Kenya se na něho s úsměvem zadíval. „Vám se nedá nic předstírat, co Paule?“

Mainland pokrčil rameny. I to mu způsobilo bolest. Celou páteř jako by měl v jednom ohni.

„Mí kamarádi a já jsme nebyli v právě záviděníhodné situaci, když jsme dostali Pounderovu nabídku.“ Kenya se v mírném předklonu zastavil před Mainlandem. Vypadal, jako by chtěl zhypnotizovat králíka. „Seděli jsme s hochy v témže vojenském vězení. Ve vězení jen pro černé, jestli mi rozumíte. I taková ještě dnes jsou. Divíte se? Ne, ne, vážně, nebo ano? Lapák jen pro negry a vrahy…“ Zvedl ukazovák k odulým rtům. „Teď jste se polekal, co? Ale to jsem nechtěl. Chtěl jsem jen, aby bylo jasno. Musíte vědět, s kým máte tu čest, Paule. Musíte vědět, že by nebylo dobře, kdybyste nám chtěl házet klacky pod nohy…“

Mainland se pokusil vstát, ale plukovník ho zase zatlačil zpět na pohovku. „Zůstaňte sedět, Paule. Ještě jsme neskončili.“

„Vy jste vrah, Kenyo?“ zeptal se Mainland.

„A kdybych byl?“

„Bylo by to důležité.“

„Proč?“

„Protože chcete na Pounderův rozkaz pochytat naše děti. Nelíbí se mi myšlenka, že bych je měl vydat do rukou vrahů.“

Ben Kenya se opovržlivě zasmál. „Naštěstí nejsem odkázán na to, že mi to dovolíte.“

Mainlandovi nebylo do smíchu. „Nenajdete je,“ řekl. „Nemáte tady přátele a město je veliké.“

„Nemusím hledat,“ opravil ho plukovník. „Vy mi řeknete, kde se ukrývá naše zpáteční jízdenka.“

„Vaše zpáteční jízdenka?“ Mainland zavrtěl hlavou. Bušení v týlu pomalu ustávalo.

Kenya si ho důkladně prohlížel. „Vy to vážně nevíte,“ řekl po chvíli. „Ale vždyť to ani není nutné. Neztrácejme čas. Vy mi teď hezky prozradíte, kde se ty děti ukrývají!“

„Vy jste se zbláznil! I kdybych to věděl…“

„Vy to víte, Paule, vy to víte!“

Sáhl do kapsy kalhot, vytáhl z ní skleničku a odšrouboval. Na dlaň se vykutálely dvě narůžovělé tabletky. Podal je Mainlandovi. „Polkněte to!“

„Nic nepolknu!“

Kenya sevřel dlaň, otočil se a zavolal znuděným hlasem: „Pangro-

ve…!“

Dveře se otevřely a vešel ještě větší obr než plukovník. Kenya mu dal tabletky a řekl: „Nacpi to do něj! Dostal šanci!“

Pangrove přikývl. „S radostí…!“

Mainland se bránil marně. Ten svalovec rozuměl svému řemeslu. Když pak od muže na pohovce odstoupil, už se nebránil.

O pár minut později se Mainladovy oči začaly přízračně lesknout a ochotně odpovídal na každou otázku, kterou mu položili.

Schneider vystřelil.

Nebyl zvyklý zacházet se zbraněmi. Zpětný náraz pušky ho zasáhl do boků a výstřel ho na chvíli ohlušil. Současně se hlaveň zvedla do výše, takže kulka minula cíl a zanechala ve zdi díru asi jako pěst.

Zvýšená hladina adrenalinu přinutila Schneidera k tomu, že dlouho neváhal a hned vypálil na ty podivné tvory další rány. Valili se na něj s hrozivými zobany a byli od něho už pouhých pár kroků, když je zasáhly profesorovy výstřely. Jeden z oněch tvorů velikosti psa se v chůzi převalil a padl ostatním pod nohy. Vznikl krátký zmatek, který jejich nápor poněkud pozdržel.

Schneider nechápal, jak se těmhle dinosaurům se zobáky podařilo vyrazit dveře. Museli se do nich opřít všichni najednou, napadlo ho. To už vypadalo jako strategie a právě to vzbudilo jeho nedůvěru.

Ale copak bylo možné, aby tyhle nestvůry blábolily lidskými hlasy?

„Profesore…?“

To byl třeba zase hlas toho pihovatého kluka, který se Schneiderovi vryl do paměti: Jasper.

„Profesore!“

Schneider se při ústupu z pole otočil kolem své osy. Vytřeštil oči.

Vždyť to byl Jasper!

Vykukoval za policí, kde zmizeli ostatní, a prudce mával na Schneidera. „Chlapče…“ vydechl. Vypálil další salvu a rozběhl se k Jasperovi, který ho teď očekával téměř se stoickým klidem a natahoval k němu ruku.

„Proč jsi ne…?“ začal Schneider větu. Ale pak si uvědomil, jak je ta otázka momentálně nedůležitá. Koutkem očí zaregistroval, že ti dinosauři, o nichž dosud neslyšel žádný z paleontologů, změnili směr. Nepohybovali se na svých nemotorných nohou zrovna elegantně, ale vycházelo z nich cosi děsivého.

Schneider nevěděl, jak si pomoci jinak, než opakovanou střelbou. Ale jediná kulka nepronikla pancéřovou kůží těch zrůd, které zřejmě ještě zdaleka nebyly dospělé. Když se profesor podíval k jediným dveřím místnosti, spatřil, že se dovnitř hrnou další. Takže tato cesta k útěku byla zablokovaná.

„Profesore, pojďte sem!“

Jasperův hlas mu připomenul nataženou dětskou ruku. Teprve teď si Schneider uvědomil, co chce chlapec provést. Protože to byla stejně jediná šance, rozmáchl se a hodil vší silou pušku do klubka blábolících útočníků. Pak uchopil Jasperovu ruku a sevřel ji do svých dlaní. Připadalo mu, jako by ucítil bušící srdce nějakého ptáčka. Neřekl ani slovo a čekal na to, že teď něco provede i chlapec.

Když se ani po několika vteřinách nic nestalo, zasténal: „Nač čekáš?“

Jasperova tvář se zkřivila úsilím. A pak mu na ní naskočil pot a objevil se bezradný výraz.

Schneider otočil hlavu stranou. Proklínal se, že zahodil pušku, strhl chlapce s sebou a utíkal s ním hlouběji do místnosti.

Dinosauři postupovali v sevřeném šiku.

Najednou se však stalo něco zvláštního. Jasper zaúpěl a začal sebou škubat. Stěny jako by mizely. Schneider zamrkal. V žaludku měl zvláštní pocit. Spatřil blížící se útočníky jako z opačné strany dalekohledu. Blížili se v trhavých skocích – jako při projekci starých filmů, které neobsahují dost obrázků, aby zobrazovaný pohyb byl plynulý. Jenže každým tím skokem, který probíhal v téhle časové zkratce, se ty nestvůry přibližovaly, místo aby se vzdalovaly. Poskakovaly k nim!

Ať už Jasper způsobil cokoliv, nebyla to záchrana. Jen je to rychleji vrhalo do záhuby!

Když se chlapec navíc ještě hystericky rozkřičel a v panickém strachu od něj uskočil, pochopil Schneider, že jsou ztraceni.

Ale pak se náhle karta otočila. U dveří nastal pohyb. Dovnitř se obratnými pohyby vplížil muž a ačkoliv mě v ruce jen malou pistoli, byl střelbou z ní podstatně úspěšnější než předtím Schneider. Kromě toho

držel v ruce něco, nač „Papouchosauři“ reagovali alergicky: hořící pochodeň.

Schneider nevěřil svým očím, když se Littlecloudovi podařilo tu živou stěnu rozdělit a uvolnit cestu. Jako Mojžíš se svým lidem napříč Rudým mořem, tak teď Apač kráčel středem syčících těl. Mezitím střílel. Schneider na něj křikl: „Chlapec! Chyťte toho chlapce!“

Chvíli to vypadalo, že jim zmatek dinosaurů dopomůže k úspěchu. Ale pak se stal opak. Potvory agresivně zaútočily na Littleclouda. Přes oheň, který držel v ruce.

„Co bude teď?“ vykřikl Schneider, který zachytil Jaspera. Chlapec se odplazil do nejzazšího kouta a zakryl si oči.

Littlecloud zaklel. „Oni mě zřejmě poznali…“

„Poznali?“

„Zabil jsem jim sourozence.“

Víc ze sebe nedostal. Bestie se mu zahryzly do levé hýždě. Schneider s chlapcem v náručí se vrhl vpřed a kopal do té stvůry. Prolétla velkým obloukem místností. Littlecloud zasténal. „Pryč odtud! Kde jsou ostatní?“

Pospíchali ke dveřím. Littlecloud v běhu plamenem přejížděl kolem polic. Schneider zařval: „Nechte toho! Všechny zabijete!“

„Koho?“

„Naďu a děti…!“

Littlecloud se zarazil, jako by narazil na stěnu. „Co to znamená?“

„Až pak. Teď rychle odtud…!“

Apač poslechl a neodporoval. Dinosauři se táhli za ním jako vlečeni na provaze. Vypadalo to, že je zajímá jen on.

Schneider prokázal schopnost přizpůsobit se nové situaci. Když vyběhli ven, zavolal: „Utíkejte dál! Setřeste je ze sebe a pak se vraťte!“

Littlecloud chtěl zaprotestovat, ale pak si uvědomil, že nemají jinou možnost. S nadávkami zmizel ve tmě, pronásledován houfem blábolících netvorů, kteří se hrnuli kolem Schneidera a chlapce. Littlecloud se vrátil za několik minut. I přes velkou vzdálenost, kterou uběhl značnou rychlostí, nebyl ani trochu zadýchaný. Ze skladiště se už valil dým.

„Co je s Naďou a dětmi?“ naléhal Apač.

Schneider vyprávěl, co se stalo.

„Tak to jsou ještě tam!“

Schneider přikývl.

Než ho mohl zadržet, vyrazil Littlecloud zpět ke skladišti. Ačkoliv nebyl při tom, když děti prozradily své tajemství, ze Schneiderových strohých narážek intuitivně vytušil, co se za vším skrývá. Nikdo nevěděl, jak daleko do budoucnosti děti s Naďou unikly. Ale změnily pouze čas, nikoliv místo.

Kdyby se ocitly uvnitř hořícího pekla, byly by ztracené…

DINOLAND

Zrcadlo neřeklo pravdu. Ukazovalo odpornou tvář.

Nejsem ošklivý, pomyslel si Pounder. Jen lačný. Vím, co chci!

Nechal Moiru Sheaverovou odejít, ačkoliv tušil, že je to chyba. Pohrozila mu dalekosáhlými důsledky, jestliže okamžitě nestáhne z džungle pátrací jednotky. Vyslovil nejasný příslib, že to udělá, ale ani ho nenapadlo slibu dostát.

„Ohlas se, k čertu!“ vyrazil ze sebe. Měl na mysli bývalého plukovníka Bena Kenyu, kterého na svou vlastní odpovědnost vytáhl z vojenského žaláře, protože mu bylo naprosto jasné, že to, co má v úmyslu, nebude moci s „normálními“ vojáky prosadit.

Maska v zrcadle pohnula rty.

Pounder se prudce otočil. Osprchoval se a převlékl, ale nikdo by na jeho zevnějšku žádnou změnu nezpozoroval. Řády čtyřhvězdičkového generála se mu pyšně pohupovaly na hrudi.

Nejsem ošklivý, opakoval si v duchu. Když pomyslel na Moiru, pocítil poprvé po dlouhých letech zase erekci a ani ho to neudivilo.

Je mi velice podobná, pomyslel si, než se k ní vydal. Velice podobná…

„Vy?“ podivila se Moira Sheaverová.

„Ruším?“

„Právě diktuji zprávu…“

„S jakým výsledkem?“

„Chcete to opravdu slyšet?“

Pounder přikývl. „Chcete mě vážně nechat stát na chodbě?“

Dovolila mu vejít.

„Ještě jsme neskončili," řekl, když zavírala dveře.

„Ano?"

Její vůně ho připravovala o rozum. „Chtěla jste mi něco říci o důvodech, proč jste tady – s výjimkou Schneidera."

„Schneidera z toho nelze vynechat," odpověděla mu nabroušeně. „Ačkoliv byl pod vaším dozorem, zmizel a jen vy sám se snad domníváte, že na tom nenesete vinu. Už jsem se dozvěděla, že jste na něj střílel."

„Projektilem s omamnou látkou. Byl to omyl. Měl zasáhnout toho chlapce."

„Ten chlapec již zasažen byl…"

„Povězte, proč poslali vás, a ne někoho jiného? Znám vaše postavení. Nemusíte mi nic předstírat. Jen kvůli Schneiderovi byste se sem neobtěžovala…"

„Jste si tím tak jist?"

Zamířil k ní, ale ona neucouvla. Těsně u ní se zastavil.

„Proč?" zopakoval.

„Jsou obavy…" začala.

„Přestaňte s tím neosobním tónem. Kdo má obavy z čeho?"

Pořád ještě stála pevně na svém místě. Cítil teplo jejího dechu. Jeho tvář byla těsně před její, která vypadala jako vytvarovaná z tvrzeného plastu.

„Nevím, jestli bych o tom měla teď hovořit."

„Udělejte to!"

„Uvažoval jste o tom, že DINOLAND by mohl být čímsi víc, než co vidíme?"

„Jak to myslíte?"

„Myslím tím to, že kromě viditelného nebezpečí v sobě může skrývat i nebezpečí neviditelná."

„Pro koho?"

„Pro všechny! Nejen pro lidi zde v bezprostřední blízkosti DINOLANDU." Moira Sheaverová našpulila rty. Jazykem si je svůdně olízla.

Pounder užasl.

„Máme k dispozici statistiky posledních deseti let," řekla.

„Jaké statistiky?"

„Statistiky zločinnosti. Někdo a nebylo to příliš složité, přišel na to,

že kriminalita v Los Angeles, Riverside, San Bernardinu, Fresnu, Bullhead City a v dalších menších městech povážlivě vzrostla. Hádejte, od kdy?“

„Za posledních pět let?“

Přikývla a nijak přitom nebyla překvapená. „Jména to prozrazují. Všechno jsou to města v okolí DINOLANDU. A je znepokojivé, jak daleko už ten okruh sahá. V Los Angeles například vzrostl ten ukazatel teprve v posledním roce, zato ale o pět set procent!“

„O čem to svědčí?“ zeptal se Pounder.

„O ničem,“ řekla. „Ale je to nepatrný důkaz toho, že s kusy pravěku se sem dostává víc, než jsme se dosud domnívali. Není to jen něco hmotného! Má to vliv i na emoce. Lidé, kteří žijí kolem DINOLANDU, se stávají mnohem agresivnějšími než ostatní. Někteří na to reagují citlivě, jiní vůbec ne. Prezident mě vyslal, abych to s vámi projednala – to bylo ještě dříve, než se ozval Schneider. Chtěla jsem obojí spojit. Ale netušila jsem, do jakého vosího hnízda píchnu. Netušil to nikdo…“

„O čem to mluvíte?“

„O tom, že přestupujete své kompetence – při každé příležitosti, která se naskytne! Ve své zprávě prezidentovi vyslovuji doporučení, aby vás co nejrychleji nahradil někým moudřejším. Někým, kdo ještě dokáže jasné vnímat realitu!“

Pounder uvažoval, s jakým očekáváním za Moirou přišel.

Už si nemohl vzpomenout.

„Kdy nás opustíte?“ zeptal se.

„Zítra velmi brzy ráno,“ řekla. „Hned po východu slunce.“

Odešel, aniž dal průchod své vášni.

Las Vegas

Po plácku se rozléhaly povely. Budovu obklíčilo několik džípů, ze kterých vyskákali vojáci. Ti se ovšem zdráhali vběhnout do hořícího skladiště, ačkoliv hlas z megafonu je k tomu neustále ponoukal.

Littlecloud cítil v týle Nadinu ruku. Její pokus projevit mu alespoň

trochu něhy, ztroskotal na okolnostech.

„Zmizme!“ zašeptal.

Přikrčeni vyběhli k úkrytu, v němž čekal Schneider s dětmi. Uniknout pronásledovatelům byla záležitost několika vteřin. Littlecloud vběhl do skladiště a rozhlížel se po Nadě a dětech. Když už mu plameny téměř odřízly ústupovou cestu, zaslechl z oblaků kouře kašlání a hlasy. Než se opět stihly ztratit, zavolal na ně a zadržel je. Když je pak vyvedl z ohně a kouře ven, začaly přijíždět vozy. V prvních z nich seděl Kempfer. Zdálo se, že vojáky naviguje…

Spolu se Schneiderem a Jasperem se tak tak stačili ukrýt o ulici dál.

„Copak Kempfer o tom úkrytu věděl?“ zeptal se Schneider.

„Ne,“ řekli současně Littlecloud a Naďa.

„Tak to potom musel vyžvanit Mainland,“ vyslovil Schneider nemilosrdný rozsudek. „A Kempfer se přihlásil, že je povede…“

Všichni tři téměř očekávali Jasperův komentář: Kempfer je blbec! Ale hoch mlčel.

„Neodsuzujme dříve, dokud se nedozvíme, za jakých podmínek se to stalo,“ řekla Naďa kousavě. Zdálo se, že cítí potřebu zastat se přinejmenším Mainlanda.

Littlecloud se zdržel komentáře. Díval se spíš na věci jako ona. Bylo však zbytečné o tom všem přemýšlet, dokud neměli jistotu. Horší bylo, že kromě mizerného revolveru neměli jedinou zbraň. Potulným Deinonychům nebo podobným útočným dinosaurům tedy byli vydáni zcela napospas. S těžkopádnými giganty by snad ještě měli nějakou šanci, ale…

„Neztrácejme čas!“

„Kam chceš?“

„Moc na výběr nemáme,“ odvětil. „Využijme noci, dokud je ještě tma. Ve dne budou mít ti lumpové v ruce všechny trumfy…“

Tím umlčel všechny diskuse hned v zárodku.

Alexandr tiše promluvil s dětmi, načež ty pak projevily přímo úděsnou kázeň. Nebo to bylo spíše pouhé přesvědčení, že se musí podvolit, aby zabránily ještě horším věcem?

Záře hořícího schodiště ještě dlouho osvětlovala siluetu města a provázela jejich cestu zpustlými ulicemi. Littlecloud se uklidnil teprve tehdy, když byli od místa požáru vzdáleni asi míli. Neustále ale odmítal, aby se prostě stáhli do některého z okolních domů a počkali do zítřka.

„Když budeme mít štěstí, zůstanou zatím u ohořelých trosek. Není pochyb, že vědí o schopnosti dětí. Budou počítat s tím, že děti se tam zase objeví. Kenya tam zřejmě rozmístí stráže i po východu slunce," řekl Littlecloud.

„Co se stalo s těmi dinosaury, kteří se na vás přilepili?" zeptal se Schneider. „Mají vaši stopu. Myslíte, že jste se jich zbavili nadobro?"

Littlecloud pokrčil rameny a Naďa na něj s napětím pohlédla. „To nevím."

„Zdá se mi to jenom, nebo se skutečně oteplilo?" zeptala se Naďa.

„To je tím ohněm," řekl suše Littlecloud.

„Strašně se potím," řekla Naďa. Její tvář nebylo vidět, ale když ji vzal Littlecloud za ruku, cítil, že má pravdu. Jemu samotnému to nevadilo, ale postupně se začaly ozývat i děti. Stěžovaly si na dusné vedro a neustálý cvrkot, který bylo slyšet od té chvíle, co se vzdalovali od středu města. Littlecloud je vedl na východ. Neprozradil však, zda tím sleduje nějaký záměr.

„To je hmyz," poznamenal pak Apač k onomu nočnímu zvuku. „Buď ten, co je v této epoše doma, nebo cikády a cvrčci, kteří se sem dostali s časovým skokem."

„Ti by mi byli, upřímně řečeno, milejší," řekl Schneider. „To bychom alespoň věděli, na čem jsme."

„Už zase začínáte nahánět dětem strach!" napomenula je Naďa.

Měla pravdu, ale stejně jasné bylo, že tomu natrvalo ani při nejlepší vůli nelze zabránit. Chlapci a děvčata beztak nevypadali nijak zvlášť ustrašeně. Útok Papouchosaurů zřejmě přečkali celkem dobře. Kromě Jaspera, který jako by od akce na vlastní pěst ztratil řeč. Nikdo mu však jeho odvážný kousek nevyčítal, vždyť přece chtěl zachránit Schneidera. Nikdo nedokázal odpovědět na otázku, proč se mu nepovedlo přenést profesora i sebe do bezpečné budoucnosti. Nejméně ze všech si to dokázal vysvětlit on sám. Možná proto byl tak deprimován.

Littlecloud je různými oklikami přivedl před zavřená vrata jedněch podzemních garáží, které patřily ke komplexu bytů. Několika zručnými pohyby odstranil závoru a bránu, která se normálně otevírala elektromotorem, pak vytáhl ručně.

„Počkáte tady venku," řekl a zmizel ve tmě.

Neměli k dispozici ani zápalky. Baterka a všechno ostatní zůstalo v plamenech. Littlecloudův zapalovač dosloužil, když jím podpálil louč, se kterou pak pomohl z bryndy Schneiderovi a Jasperovi. Od té doby

byl prázdný.

„Co chce udělat?“ zeptal se Schneider.

„Nevím,“ odpověděla Naďa upřímně.

Dennis ji zatahal za rukáv a zašeptal: „Musím čurat, slečno…“

„Tak to můžeš hned,“ odpověděla Naďa stejně tiše. Ukázala mu, kde si může ulevit. Ostatní se přidali. Dokonce i Schneider najednou ucítil naléhavou potřebu. Vrátil se spolu s Littlecloudem, který vyjel z garáže s jakýmsi obludným vozem. Rámus, který způsoboval uvolněný klínový řemen toho vehiklu, byl sice otřesný, ale důležité bylo, že se auto pohybovalo, i když reflektory jen slepě mžouraly. Při bližším pohledu ovšem vyšlo najevo, že Apač je schválně ovázal látkou.

„Nastupte si – rychle!“ zavolal na ně otevřeným okénkem na straně řidiče. „Moc benzínu v nádrži není. Ale když budeme mít štěstí, bude to právě tak stačit… Rychle, rychle!“

Schneider na něho pochybovačně pohlédl. Pak zavolal nepříliš nadšeně: „Howgh!“ a nastoupil.

Za svítání dorazili na farmu. Ležela na východ od Las Vegas a Alexandrovým rodičům – Burtu a Melanii Dankwartovým – sloužila před narozením jejich syna jako výzkumná základna pote, co se ocitli v době křídové.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptala se Naďa.

„Ten vůz jsem objevil při jedné obchůzce a od té doby jsem ho měl jako tichou rezervu. Neví o něm ani Paul…“

„Nemyslím auto, ale tu farmu.“

Littlecloud držel cíl jejich cesty dlouho v tajnosti. Teď vysvětlil proč. „Nevěděl jsem, v jakém stavu ty budovy jsou,“ řekl, „a chtěl jsem zabránit, abyste nečekali něco nóbl.“

„Vypadá to docela dobře,“ poznamenala.

Přikývl.

Schneider spal vzadu u dětí, i když bylo záhadou, jak někdo při takovém drncání a rámusu může usnout. Patnáct dětí a profesor ale dokumentovali, že to možné je.

„Neměli jsme ještě čas si spolu pořádně promluvit,“ řekla Naďa.

„Převalilo se to přes nás jako vlna.“

Littlecloud odmítl mluvit o tom, co se nedalo změnit. Ustaraný pohled upíral k obloze, která se dokonce i v příšeří mezi nocí a dnem nad nimi klenula v purpurové nádheře.

„Napřed se tady pořádně zařídíme,“ řekl a nereagoval na její poslední poznámku. „Musíme počítat s tím, že se tady brzy objeví hlídky. Kenya vyšle helikoptéry. A nejen tu, se kterou přiletěl…“

„Jak to, že si tím jsi tak jistý?“

„Já bych to udělal. A přál bych si takovou menší bouři, která by zahladila naše stopy. Nemůžu se teď vydat s palmovým listem zametat stopy kol. Proč se směješ?“

„Právě jsem si to představila…“

Zastavil karavan, který někdo upravil na nákladní auto. Benzín jim vystačil tak tak. Pokud by na farmě nebyly nějaké neočekávané zásoby, vrátit se zpět bylo vyloučeno.

„Jak to vypadá s potravinami a pitnou vodou?“ zeptala se Naďa.

„To se musí zjistit.“ Pohladil ji po vlasech. „Jsi v pořádku?“ Během jízdy prodělala, aniž by si toho spící všimli, záchvat.

Smutně přikývla. „Myslím, že to nikdy nepřestane.“

„Ne do té chvíle, dokud bude docházet k časovým skokům.“ Nepokoušel se ji uchlácholit marnými sliby.

Letmo ho políbila. Pak se přes sedadlo přehoupla dozadu a vzbudila děti. Schneider se probudil sám. Společně pak prozkoumali farmu. Dospělí šli všude napřed. Teprve když bylo jisté, že uvnitř budov nečíhá nebezpečí, mohli dovnitř hoši a děvčata.

Littlecloud zajel vozem do prázdné stodoly a pak se přidal k ostatním. Mezitím už byla provedena inventura. Pár konzerv, které tady nechali Dankwartovi, nemělo ještě prošlou záruční lhůtu. Studna na dvoře byla, ale vyschlá, a pitnou vodu v láhvích nikde nenašli.

„Jeden dva dny bychom to mohli vydržet s polévkami,“ řekla Naďa. „A kdyby zapršelo, mohly by to být i tři. Ale déle rozhodně ne.“

„To tedy znamená, že musím zpátky do města.“

Přikývla. „Obávám se, že budeš muset. Schneider nepřipadá v úvahu. Hned se vrhl na jakési přístroje, které tady zbyly, a pokouší se je uvést do chodu. Jenže to nikoho nezasytí…“

Když se Mainland probral, bylo to ještě horší než poprvé. Cítil se jako přejetý parním válcem.

„Vy lumpe!“ vyjel na člověka, který měl jeho stav na svědomí. „Co to bylo za svinstvo?“

Pohledem z okna zjistil, že už je den. Hlava mu klesla mezi ramena.

Kenya na něj hleděl zarudlýma očima. Vypadal, jako by i on sám spolkl některou z těch svých pilulek.

„Byli jsme v tom úkrytu,“ řekl. „Ve skladišti, které jste nám označil…“

Mainlandova obava, že vyblábolil něco proti své vůli, se tedy potvrdila. Chtěl na Kenyu skočit, ale teprve teď si všiml, že plukovník se pojistil. Mainland byl připoután k topení, které bylo za pohovkou.

„Jsem si jist, že jste nám nelhal,“ řekl Kenya. Nedal se už přehlédnout projev nejistoty kolem jeho masitých úst. „Pan Kempfer byl tak laskav a ukázal nám cestu… Ale bohužel jsme přijeli pozdě. To skladiště vyhořelo.“

Mainland uvažoval, jestli tenhle konec skýtá dostatek důvodů k úlevě. Tvář Bena Kenyi se stále více zachmuřovala.

„Co teď uděláte?“ zeptal se Mainland.

„Co bych podle vás mohl udělat?“

„Vzdát to,“ řekl Mainland vážně. „Vykašlat se na Poundera.“

„A pak?“

„Nemstít se.“

Pro člověka jako Kenya bylo něco takového zřejmě naprosto nepředstavitelné. „To mě pokládáte za takového blázna?“ zeptal se vztekle.

Mainlanda už odpověď svědila na jazyku. Ale neřekl nic.

„Jsou to děti,“ řekl náhle z jakéhosi popudu. „Copak vy žádné nemáte?“

Ta odpověď ho zarazila. „Ale ano,“ řekl plukovník, „dvě.“

„A to byste byl schopen udělat něco takového?“

„Byl! Protože se chci vrátit ke svým dětem! Tady nemám budoucnost, ale vím už, že je to tady peklo – nebo alespoň předpeklí! To i v

lapáku to bylo lepší…“

„Kde je Littlecloud?“ zeptal se Schneider, když potkal Naďu.

„Pryč.“

„Pryč?“

„Ve městě.“

„Ve dne?“

„Nechtěl čekat. Domníval se, že to zvládne i ve dne. A já mu věřím…“

Schneider nevypadal, že by chtěl odporovat. Nevypadal ani, že by ho to nějak zvlášť zajímalo.

„Co jste mu chtěl?“

Pokrčil rameny. „Kdy se vrátí?“

„Nejdřív za půl dne. Odešel pěšky. Benzín jsme nikde nesehnali.“

Schneider zaváhal. „Věděl bych, jak bychom mohli ušetřit zásoby a přitom si zkrátili dobu do jeho návratu.“

Byla příliš inteligentní, aby hned neprohlédla jeho záměr. „Nikdy!“

„Proč ne?“

„Je to příliš nebezpečné!“

„Ale jděte! Vždyť už jste to několikrát zkusila. Ve skladišti. Není to ani v nejmenším nebezpečné. Děti to samy nabídly. Ten Alexandr…“

„Tomu nevěřím.“ Naďa se opřela o skříň, na níž pracovala, než přišel Schneider. Udělalo se jí nevolno. Najednou se jí zmocnil pocit, že bojuje s větrnými mlýny.

„Zeptejte se ho!“

Vydala se za ním proti své vůli a proti svému přesvědčení. Děti seděly ve vedlejší místnosti v kruhu. Alexandr se usmál, když Schneider vedl Naďu do kruhu…

DINOLAND

Moira Sheaverová si zastrčila pod paži elektrický notes a prkenně zasalutovala. Nebylo na ní už absolutně nic něžného, vypadala téměř odpudivě.

Pounder se za ní díval, jak kráčí po přistávací ploše k vrtulníku, který na ni čekal. Rukou si přidržovala čepici. Obloha byla modrá, takřka bez mráčku.

„Modrá dáma," zamumlal Pounder. Podíval se na Braddocka, který dělal navigátora.

Za chvíli se stroj zvedl a nabral kurs na základnu. Nebyl ohlášen žádný skok, který by si vynutil přesunutí letu nebo volbu jiné trasy.

Když helikoptéra zmizela za vrcholky pravěkých obrů, přivolal k sobě Pounder posunkem seržanta. „Gratuluji vám k povýšení, poručíku," řekl a potřásl mu rukou.

Braddock potlačil radost. Nebyl to člověk velkých slov, ale Pounder se na něj mohl spolehnout. Drobné občasné dárky udržovaly jejich přátelství. Kdyby všichni byli jako Braddock, nebyly by problémy.

Kenya pořád ještě nepodal zprávu. Ani hlídky, které pátraly v pralese, nenašly nic než značně agresivní dinosaury. Dokonce i dříve mírumilovní býložravci se teď shlukovali do tlup a útočili na vojáky.

Pounder si na chvíli vzpomněl na poznámku Sheaverové o statistikách zločinnosti. Ale příliš se tím už dál neobíral.

Vrátil se do svého soukromého příbytku. Dlouho se ovšem netrpělivostí trápit nemusel. O pár minut později mu hlásil rozčilený adjutant: „Stalo se něco strašného, pane!"

Díky Braddocku, pomyslel si Pounder.

„Ta helikoptéra, která předtím odstartovala…" Hlas blonďatého adjutanta s pobledlou tváří přeskočil rozrušením. „Ta helikoptéra…"

Pounder nedělal okolky. Chytil ho za ramena a zatřásl s ním jako s cvičným pytlem písku. „Mluvte srozumitelně, člověče!"

Nováček v uniformě polkl. „Nikdo neví, jak se to mohlo stát…"

No tak už to konečně řekni! pomyslel si Pounder. Řekni to už! Exploze…Bomba…

„…museli vletět rovnou tam. Těsně za místem, kde bývalo Las Vegas… Východně, směrem na základnu…"

Pounder jím přestal třást. Náhle měl skelný pohled. „Do čeho vletěli?"

„Do časového skoku,“ zasténal voják. „Skok neobvyklé síly, který počítače nepředpověděly…!“

Pounder ho od sebe odstrčil a vyběhl z místnosti. Tak rychle, jako ještě nikdy, doběhl do centrály. Jeho hlas zazněl jako bouře. „Dejte mi sem ten záznam! Sem s ním!“

Nikdo se nezeptal, jaký záznam myslí. Ve tvářích všech se zračilo neštěstí a možná ještě více zjištění, že časové skoky se teď docela vymkly kontrole…

Na monitoru před Pounderem běžel záznam. Helikoptéra byla znázorněna jako jasný zelený bod letící nad terénem. Náhle zmizel, přičemž Pounderovi se zdálo, že si všiml, že se neztratil, ale rozptýlil. Jako při krátké, ale silné detonaci.

Obraz se změnil a objevila se čísla typická pro časový skok. Pounder nevěřil svým očím, když na stupnici odečítal sílu.

„A tohle jste nedokázali předpovědět?“ vyjel na lidi stojící kolem. Hleděly na něho zaražené obličeje. Ve všech však převažoval nesmírný šok.

Pounder ještě chvíli láteřil a nedal na sobě znát, že časový skok byl pro něj přímo darem nebes. Posílil ho v přesvědčení, že se ubírá správnou cestou. Díky neuvěřitelné náhodě se helikoptéra s Moirou Sheaverovou a pilotem na palubě dostala do časového skoku právě ve chvíli, kdy explodovala ukrytá bomba.

Nic lepšího se stát nemohlo.

Pounderovo vnitřní zadostiučinění zmizelo, teprve když byly k dispozici další výsledky měření. Pak měl na drátě prezidenta, kterého navzdory všemu očekávání nezajímal ani v nejmenším osud Moiry Sheaverové.

„Ta věc už se pomalu vymyká z rukou, generále!“ ozvalo se z Bílého domu, kde se zřejmě konečně probrali z letargie. „Co nám můžete říci o tom obrovském skoku, který nám byl právě nahlášen? Chci to slyšet z vašich úst, generále! Jak hodnotíte situaci? Je to jako klín – něco takového tady ještě nikdy nebylo. Rovný pruh země dlouhý několik mil byl nahrazen džunglí…“

Ještě během telefonního hovoru si dal Pounder přinést počítačové přehledy s dosavadním vyhodnocením. „Směrem na východ – Lake Mead,“ četl bezbarvým hlasem.

„Hooverská přehrada!“ pokračoval prezident v pomyslné čáře, podle níž mohly další skoky co nevidět pokračovat.

Jak brzy k tomu dojde, to momentálně nikdo nevěděl.

Tu mu podali do ruky další papír.

„Nový skok!“ hlásil člověk, který ho přinesl. „Tentýž směr. Rovnou na hráz…“

Hlas v telefonu probral Poundera ze strnulosti. „Čekám na vaši odpověď, generále. Jak rychle můžete evakuovat?“

Ty blbče, pomyslel si Pounder. Evakuovat? Copak ti nikdo neřekl, kolik měst je pod tou přehradou? Kdyby praskla hráz…

Pounder praštil sluchátkem do vidlice.

Jeho vojáci se kolem něj shlukli jako strašidla. Vypadali, jako by byli přimraženi uprostřed pohybu.

Tak vypadám taky, pomyslel si Pounder. Pak udělil rozkazy, které zřejmě přišly příliš pozdě.

Jestli se Hooverská přehrada protrhne, utone nepředstavitelné množství lidí. Doslova je to z měst a obydlí vyplaví!

Snad je ještě předtím pohltí pravěk, pomyslel si Pounder.

Bylo by to vlastně to nejlepší, co by je v současné situaci mohlo potkat…

KONEC ČTRNÁCTÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v poslední části seriálu

NÁVRAT DINOSAURŮ

nazvané

NÁSLEDNÍCI